

CHAPTER 00

[บทบรรยาย: จุน]

ผมหรือตาฝากลุ่มควันของบุหรี่ในวินาทีที่กล่องของขวัญถูกเปิดออก...

ก่อนหน้านี้ซึ่งใจอยู่นานพอสมควรเพราะการมีพัสดุมาส่งยามวิกาลแบบนี้มันไม่ใช่เรื่องปกติ แต่หลังจากครุ่นคิดและทำความเข้าใจกับข้อความ 'Gift for winner' บนกระดาษแผ่นเล็กที่เสียบติดมา ผมจึงรู้ว่านี่น่าจะเป็นของขวัญที่ 'ผู้แพ้' รับประทานไว้ว่าจะส่งมาให้ตั้งแต่สัปดาห์ก่อน

ผมเป็นเจ้าของ SL Club (Silver Layer) คลับใต้ดินชื่อดังใจกลางเมือง ทุกๆ สิ้นเดือนที่นั่นจะมีการประชันฝีมือเพื่อหาผู้เป็นหนึ่ง โดยเน้นหนักไปทางดนตรี ทั้งการร้องเพลง การเต้น การแร็ป รวมถึงการพ่นน้ำเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งตั้งของเดิมพันไว้ให้กับผู้ชนะเสมอ

SL Club จะมีตัวแทนในแต่ละเดือนเข้าแข่งขันกับแขก หรือเรียกอีกอย่างว่า 'Demon' เป็นตำแหน่งของคนฮอตๆ ที่คอยสร้างสีสันและดึงดูดลูกค้า ถ้าเปรียบเทียบให้ถูกก็คงคล้าย 'ไฮสตั' อะไรทำนองนั้น

ซึ่งถึงแม้ว่าไอ้ 'จุน' คนนี้จะเป็นเจ้าของและคอยดูแลคลับ แต่ผมเองก็ได้รับตำแหน่ง Demon มาเหมือนกัน

โดยผู้ชนะในแต่ละเดือนจะถูกเรียกว่า 'King of demon'

และใช่ เดือนนี้ผมเป็นตัวแทนซึ่งได้รับชัยชนะมาอย่างง่ายดายตายวากับปกกล้วยเข้าปาก เอาจริงๆ ก็แค่ทำอะไรทำแก้เซ็ง แต่ไม่คิดว่าคะแนนจะขาดลอยชนิดมองไม่เห็นคู่แข่งขนาดนี้

เพราะแบบนี้ก็ฝ่ายจึงรับปากว่าจะส่งของ ‘รางวัล’ มาให้ ผมอยากปฏิเสธเหมือนกัน แต่เดี๋ยวหาว่าเสียมารยาท

แต่ใครจะคิดล่ะว่าไอ้ของขวัญที่ถูกลองมาจะเป็น ‘คน’ แถมยังเป็น ‘เด็กผู้หญิง’ ตัวเล็กหน้าตาน่ารักน่าชังขนาดนี้!

เด็กนั้นหมดสติหรือแค่หลับไปผมก็ไม่รู้เหมือนกัน รู้แค่ว่าตัวเองยืนจ้องเด็กผู้หญิงในชุดแมวน้อยอยู่พักใหญ่แล้ว

“เด็กเขามีสื่อแม่ปะวะ...” ผมพิมพ์พาลงลากลากสายตาสำรวจสภาพร่างกายยัยนั้นไปด้วย ถามว่ากล่องมันใหญ่ไหมก็ใหญ่พอสมควร แต่การจะยึดคนเข้าไปได้คงไม่ใช่เรื่องง่ายถ้าหากว่าคนคนนั้นไม่ตัวเล็กจริงๆ

คิดดู ขนาดยัยแมวเหมียวนั้นตัวเท่ามดก็ต้องขดเป็นหยอตกเลย

หรือว่าไอ้คนที่มันแพ้มผมจะเป็นหนึ่งในขบวนการค้ำมนุษย์?

เหอะ ตลก...

“จื่อ... หนาว” เสียงครางซึ่งฟังไม่ได้ศัพท์ทำให้ผมลากลากสายตากลับไปและหยุดตรงใบหน้ากลมมนที่แดงระเรื่ออย่างน่าดูเอ็น เอ๊ย! เอ็นดู

ก็คงจะหนาวอยู่หรือก ไอ้ชุดแมวบัดซบนั้นไม่ต่างอะไรจากชุดชั้นในเลยถ้าพูดให้ถูก

“บ้านอยู่ไหน” ผมดึงนูหรือออกจากปาก จัดการบีบมันกับกำแพงจนเปลวไฟมอดดับ “ลุกขึ้นมาคุย บรรลุนิติภาวะหรือยัง อายุเท่าไร ชื่ออะไร” ผมรื้อคำถามด้วยน้ำเสียงดูๆ

“ตัวเล็กหนาว หนาว...” คนที่แทนตัวเองว่า ‘ตัวเล็ก’ เบ้าปากอย่างน่าพิศมธเดินขลุกขลิกอยู่ในกล่องด้วยความทุลทุเล จะว่าไปผมก็เพิ่งสังเกตเห็นข้อมือบางถูกมัดด้วยริบบิ้นสีแดงสด นั้นยิ่งขับให้เด็กตัวน้อยๆ ดูน่าสงสารเป็นทวีคูณ

เออ แล้วทำไมผมไม่แก้ให้น้องเขา ยืนมองอยู่ได้

“ลูกเต้าเหล่าใครล่ะเรา” ใช้เวลาแะริบบิ้นเพียงแป็บเดียว ผมก็ขู่มยัยเด็กตัวกระฉอยร่อยออกมาจากกล่อง ตั้งใจพาไปตรงโซฟาเพราะอยากคุยกันให้รู้เรื่อง ทว่า...

หมับ!

“ไฟไหม้” ยัยตัวเล็กที่มีอาการคล้ายคนละเมอคว่ำคอเสื้อผมเข้าอย่างแรง มีหน้าซึ้งยังโน้มหน้าเข้ามาใกล้แล้วทำจุกพุดพิตตริมฝีปากผม

ปลายจุกยัยนั่นแตะโดนริมฝีปากผมแบบเฉียดผ่าน...

“ไฟไหม้อะไร กลิ่นบุหรี” ผมตอบทั้งๆ ที่รู้ว่าเด็กนั่นคงไม่มีสติพอจะรับฟัง ขณะนั้นก็ขมใจเอาไว้เพราะยัยเด็กน้อยเปลี่ยนมาชุกหน้ากับชอคคอคผม... ลมหายใจกรุ๋ร้อนทำเอาผมต้องกัดริมฝีปากเอาไว้ ถ้าเป็นคนรู้จักนะผมจะตีให้กันลายเลย

ไม่มีสติทีหนึ่งแล้ว ยังจะอ่อยเรี่ยราดแบบนี้อีก

เชื่อเหอะ ถ้าถูกส่งไปที่อื่นคงไม่พันโดนจับกิน

อันที่จริง... อยู่กับผมก็เชื่อว่าจะปลอดภัย

ฟูบ...

ผมพยายัยเด็กตัวกะเปี้ยกมาถึงโซฟาจนได้ ทว่าในจังหวะที่กำลังจะวางร่างบางลงบนนั้น อุ้งมือเล็กๆ ก็ขยุ้มคอเสื้อผมแน่นขึ้นราวกับไม่อยากจะปล่อยไปไหน และด้วยความที่ผมไม่ทันได้ตั้งตัว... รู้อีกทีจึงถลาเข้าไปใกล้ซะแล้ว

บรรลัยเกิด!

เรียวกิวผมเปลี่ยนมาขมวดมุ่น ยังดีที่ยันมือทั้งสองกับโซฟาทัน ไม่งั้นคงได้จูบกับคนแปลกหน้าแน่ๆ

แถมไอ้คนแปลกหน้าเนี่ย ดันเป็นเด็กน้อยที่ดูเหมือนยังไม่บรรลุนิติภาวะอายุถึงยี่สิบปีหรือยังไม่รู้

“ตื่นมาคุ้ยดี?” ผมส่งเสียงปลุกยัยนั่นทั้งที่ยังอยู่เหนื่อร่าง

ลมหายใจของเราสองคนเป่ารดกันอย่างใกล้ชิดจนสัมผัสได้ถึงกลิ่นอ่อนละมุนชวนดึงดูด...

สงบใจเอาไว้ไอ้จูน มึงคงไม่อยากเข้าคุกเพราะพรากผู้เยาว์ไซ้ไหมวะ

ถึงกับต้องเตือนตัวเองเลยไอ้ฉิบหายเหี้ย...

ผมค่อนข้างมีนิสัยเฉยชากับผู้หญิง... แต่กลับใจละลายทุกครั้งทีเห็นเด็กตัวเล็กๆ ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน

“แม่ข้า... ขอผ้าห่มให้ตัวเล็กหน่อยคะ หนาวอะ ุงือ” ดูท่าเด็กคนนี้จะชื่อตัวเล็กละมั้ง ก็เหมาะสมกับขนาดตัวดี น่ารักไม่เบาด้วย

“เดี๋ยวพี่พาไปส่งบ้านไง ตื่นมาคุยก่อน นอนหรือตายไปแล้วกันแน่” นี่ผมคุยกับคนอยู่คู่ใหม่?

“ตัวเล็ก” ผมลองเปลี่ยนมาขานชื่อยัยนั่นดู เพื่อเจ้าตัวจะได้สติ คนมีการมีงานทำมัวเสียเวลากับเด็กแปลกหน้าแบบนี้เดี๋ยวก็ไม่ได้นอนกันพอดี

ต่อให้เป็นของรางวัลสำหรับผู้ชนะ แต่ผมก็ไม่เลวทราชมขนาดจะล่วงเกินเด็กน้อยไร้สติได้ลงคอ... มั้ง

“อือ” สุดท้ายแล้วความตั้งใจของผมก็พังพินาศ ดูเหมือนว่าเรื่องราวมันจะไม่จบลงง่ายๆ และยัยนี้เองก็พูดจาไม่รู้เรื่องอีกด้วย กลิ่นแอลกอฮอล์ก็ไม่มี สงสัยเป็นพวกหลับแล้วละเมอหนักแน่ๆ

“แต่นอนนี่ไม่ปลอดภัยนะ” ผมส่งคำเตือน น้ำเสียงดูเหมือนจะปกติทั้งที่ไม่ปกติ จนปานนี้แล้วมือเล็กๆ ยังไม่ปล่อยจากคอเสื้อผมเลย หลับไปทั้งอย่างนี้ได้ยังไง

“...”

ผมถอนหายใจพร้อมอย่างจนปัญญาเมื่อตัวเล็กไร้การตอบสนอง ก่อนแะะมียัยนั่นออกด้วยเร็วแรงระดับหนึ่ง แล้วเอาเสื้อตัวเองให้เธอสวมเพราะไม่อยากจะอะไรๆ มันรบกวนสายตา อันที่จริงก็สงสัยด้วย

“อูน...” เด็กตัวเท่าลูกหมาพืมพำเบาๆ และคงเพราะขนาดตัวเราต่างกันมาก เสื้อที่ยัยนั่นสวมอยู่จึงยาวเลยหัวเข่า แขนเสื้อเองก็เลยข้อศอกเหมือนกัน

เอาจริงๆ ถ้าบอกว่าเป็นเด็กประถมก็เชื่อวะ

ครึ่งชั่วโมงผ่านไป

เหมือนจะงานเข้า...

ก่อนหน้านี้นึกก็นาที่ผมอุ้มเด็กมานอนบนเตียงเพราะถึงเราจะไม่รู้จักกัน แต่ผมก็ไม่ใจร้ายถึงขนาดให้ยัยนั่นนอนบนโซฟาแคบๆ

ส่วนผมเองก็ตัวใหญ่เกินกว่าจะนอนบนโซฟานั้นด้วย บวกกับเป็นคนขี้หงุดหงิด พอรู้สึกไม่ได้ตั้งใจก็เลยตัดปัญหาด้วยการกลับมาอนบนเตียงเหมือนเดิม

เตียงนี้เป็นแบบคิงไซส์ พื้นที่จึงกว้างพอสำหรับสองคน เอาดีๆ ยัยนั่นตัวเล็กนิดเดียว ไม่กินพื้นที่เท่าไรหรอก ถ้าไม่ติดตรงที่ว่า...

“เฮ้...” ผมครางเสียงต่ำพามกลางอุณภูมิหนาวเย็นจากลมแอร์ ตอนนี่

ดีกมากแล้วและผมกำลังจะเคลิ้มหลับ แต่ตัวเล็กที่นอนอยู่ข้างๆ เขยิบเข้ามาใกล้ตอนไหนไม่รู้ รู้ตัวอีกทีก็เอาหน้าชุกอกผมแล้ว

นี่กำลังเผชิญอยู่กับอะไรวะ?

ผมระบายลมหายใจออกมาเป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ เลิกงานมาแทนที่จะได้นอน แต่ต้องมาปวดประสาทกับเด็กที่ไหนไม่รู้แบบนี้ จับยัดลงท้องเลยไหมจะได้จบ

“หมอนข้างแข็งอะ” ตัวเล็กทำเสียงอู้อี้ ขยับเข้ามาใกล้อีกนิดจนแก้มนุ่มนัมเปียดเรื้อนกายของผมที่ต่อให้ถูกหุ้มด้วยผ้า แต่กลับรู้สึกชัดเจนประหนึ่งไร้สิ่งใดขวางกั้น

“ถอยไปไกลๆ หน่อย เตี่ยวูกกินนะ” ผมใช้โทนเสียงเข้มๆ บอกยัยเด็กที่อ่อย โดยไม่รู้ตัวอย่างไร้ใจเย็น แต่เพื่อเถาะว่าอารมณ์ผมแม่งเริ่มไม่เย็นแล้ว “พี่โคตรตะกละด้วยนะ...”

ผมพูด พลางหลบตามองยัยตัวเล็กที่ยังคงหลับปุ๋ยและกอดผมเหมือนเดิม มีดมาก... แต่แสงไฟจากข้างถนนสอดเข้ามาผ่านหน้าต่างห้อง และนั่นทำให้ผมพอมองเห็นอยู่บ้าง

จากตอนแรกแค่รู้สึกเอ็นดูและสงสาร ตอนนี้นั้น...

กับเด็กเนี่ยนะ?

พี่

ตัวเล็กตื่นนิดหน่อย และการขยับกายในท่วงท่าเดิมทำให้ผมรับรู้ถึงลมหายใจร้อนผ่าวและผิวนุ่มนัมของเด็กผู้หญิง เสื้อตัวใหญ่ที่ผมเป็นคนสวมให้ยัยนั่นร่นขึ้นมาถึงขาอ่อนด้วย

โยนยัยนี้ทิ้งทางหน้าต่างดีไหมทุกอย่างจะได้จบ คิดว่าตัวเองใจเย็นและควบคุมอารมณ์เก่งแล้วนะ เจอเด็กยั่วเข้าหน่อยดันวูบไหวซะได้

พี่

ยัยนั่นตื่นอีกแล้ว แถมครั้งนี้ยังเอาเรียวขามากาย่างผมอีกต่างหาก แล้วมันตลกร้ายมาก เพราะในช่วงที่ยัยนั่นขยับตัว ขาขาวๆ ดันไปสัมผัสเหนือเป้ากางเกงอย่างหมิ่นเหม่จนผมแทบประคองสติเอาไว้ไม่อยู่

ผมคิดว่าตัวเองไม่ใช่คนเลวนะ แต่ชักไม่แน่ใจแล้วว

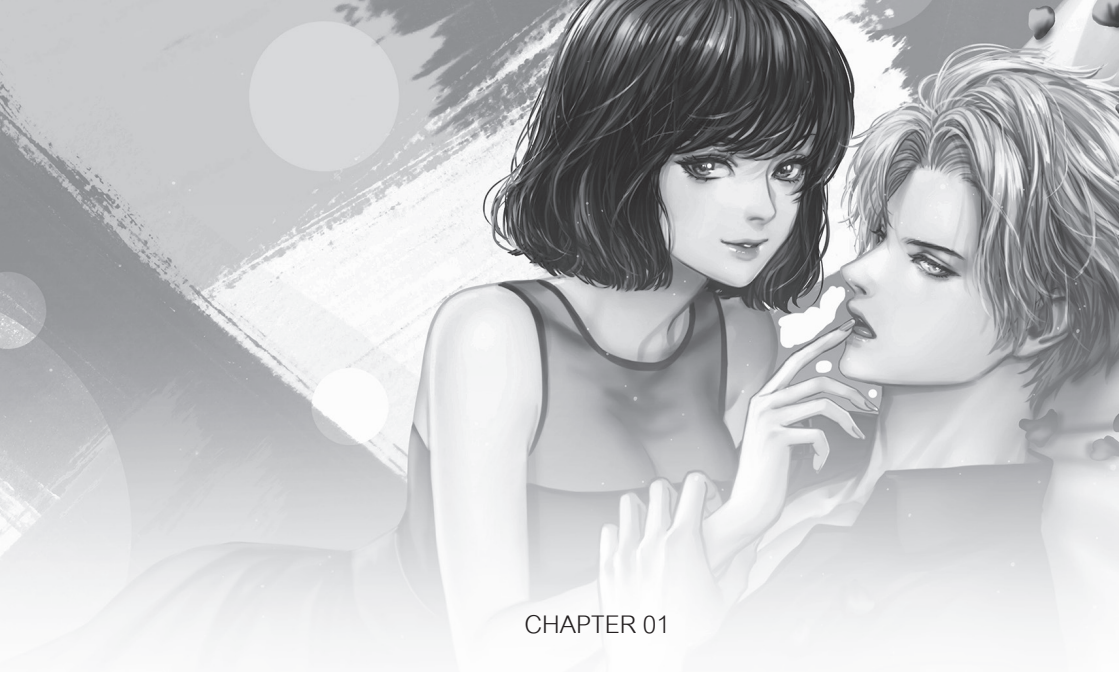

หมับ! พี่บ...

ในตอนนั้นผมดันตัวเล็กออกและเป็นฝ่ายพินาศการเธอเอาไว้ ท่ามกลางความเจ็บบที่กลับมาบีบทบาทอีกครั้ง... ผมใช้นัยน์ตาคู่นี้จ้องมองเด็กนั้นโดยไม่ปริปากพูดอะไร

คิดไม่ออกว่าผมจะจบเรื่องนี้ได้อย่างไร มันจะลงเอยที่ตรงไหน
กอด จูบ หรือมากกว่านั้น...

CHAPTER 01

ตอนเช้า

ผมยืนสูบบุหรี่ตรงระเบียงห้องขณะสองตามองผ่านกระจกใสเข้าไปด้านใน
ยัยเด็กน้อยนั้นยังหลับอยู่ แต่หลายต่อหลายครั้งผมเห็นเธอเดินไปเดินมา แฉม
ยังเตะผ้าห่มออกอย่างแรง สงสัยจะฝันร้าย

“เอาเข้าไป” ผมพ่นควันบุหรี่ออกมาอีกครั้งที่ทั้งๆ ที่สาวยายังคงไฟกัสนัยตัวเด็ก
ซึ่งกลับมาตัวสั้นดึ๊กๆ เหมือนลูกหมาตกน้ำ ผมปรับแอร์ให้เป็นอุณหภูมิปกติแล้วจะ
สงสัยยัยนั้นจะเป็นคนขี้หนาว ผิดจากผมเลย

ยืนดูอยู่สักพักก็ต้องถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยหน่าย อดไม่ได้ที่จะกลับ
เข้าไปข้างในแล้วห่มผ้าให้ยัยเด็กขี้เซาที่นอนเหมือนตายมาแล้วสิบวัน

พีบ

ทว่าในช่วงเวลาเดียวกันนั้น ตัวเล็กดันขยับตัวและส่งเสียงครางเล็กๆ อย่าง
ขี้เกียจ ตอนแรกผมคิดว่ายัยนั้นอาจจะแคะดินตามประสา แต่เปล่าเพราะต่อจากนั้น
ไม่นานสองตาที่เดิมปิดสนิทก็ค่อยๆ เปิดขึ้น... กระทั่งเราสองคนสบตากันในที่สุด

ผมชะงักอยู่ในท่าเดิม เหมือนมีอะไรมายึดให้ร่างกายแข็งทื่อเป็นปูนปั้น

นัยน์ตาสีดำสนิทกลมโตราวกับตุ๊กตาค่อยๆ เบิกกว้างในขณะที่ความคิดหนึ่ง
แทรกเข้ามาในหัว

ตาแป๋วๆ ของตัวเล็กมีพลังการทำลายล้างสูงมาก!

พ่ายแพ้จนอยากจะยกธงขาว... แต่หน้าต่องนึ่งเข้าไว้ ไม่รู้สึกอะไรเลย ไม่คิดอะไรมากจริงๆ!

“ลู่เป็นใครคะ!” เสียงเล็กหวิดถามอย่างตื่นตระหนก มือทั้งสองข้างผลักผมจนเซถอยหลัง

ผมหน้าตึง ทว่ายังมองตามคนตัวเล็กที่วิ่งจู่ดไปยังมุมห้องและคว้าคอมพิวเตอร์ขึ้นมาทำทางดูหวาดกลัวผมเอามากๆ เพราะต่อให้ทำท่าเตรียมรบ แต่เนื้อตัวกลับสั้นระริก แบบนั้นหรือเปล่าที่เรียกว่าสั้นสู้

แต่ยังงักเหอะ เมื่อกี้เด็กนั่นเรียกผมว่าอะไรนะ ลู่?

ผมดูแก่ชราขนาดนี้เลยหรอ... หรือทำงานเด็กจนรีวยรอมหาทันแน่

“เอาคอมพิวเตอร์ไปเก็บดีกว่า” ผมใช้เสียงราบเรียบบอกตัวเล็ก รู้สึกหงุดหงิดนิดหน่อยที่ยัยนั่นทำเหมือนจำอะไรไม่ได้เลย ทั้งๆ ที่เมื่อคืนยั่วได้ยั่วเอา

ดีแค่นั้นที่ผมยัยยังตัวเองได้ทัน ไม่งั้นคงโดนกินไม่เหลือซากแล้ว ตอนนั้นตัวเล็กคงไม่มีแรงมาตะโกนคำว่าลู่ใส่หน้าผมแบบนี้หรอก

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ กว่าทุกอย่างจะกลับมาเป็นปกติ ผมก็ทำรอยไห้อลายจุดเหมือนกัน แต่สงสัยขยจรุนแรงไปหน่อยมั้ง ตัวน้อยเขาถึงข้าเอาเรื่องอยู่

“ตัวเล็กถามว่าลู่เป็นใคร! ละ แล้วทำไมตัวเล็กมีแต่รอยแดง!” ยัยนั่นส่งเสียงกริ้วกราดก่อนสำรวจตัวเองแล้วเบ้าปากทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

น่ากลัวมาก น่ากลัวจนอยากกักให้จมเขี้ยวชะตอนนี้...

“แล้วเราล่ะเป็นใคร” ผมเป็นฝ่ายถามกลับโดยไม่ตอบคำถาม ะหว่างนั้นก็ก้าวเท้าเข้าไปใกล้จนตัวเล็กต้องแนบแผ่นหลังกับผนังอย่างหวาดกลัว เสียงสะอื้นและดวงตาแดงก่ำทำให้ผมรู้สึกละลายไปหมดทั้งหัวใจ แต่ว่านะ... ต้องนึ่งๆ เข้าไว้

จะห้วนไหวกับคนแปลกหน้าได้ยังไง บ้าแล้ว โคตรบ้าเลย

“ยะ อย่าเข้ามาใกล้ตัวเล็กนะ! ไม่งั้นจะตีจริงๆ ด้วย!” ตัวเล็กมีท่าทางกล้าๆ กลัวๆ คอมพิวเตอร์ในมือบางยังคงชี้หน้าผมอย่างหมายมาดเช่นกัน “ฮือ บอกว่าอย่าเข้ามาใกล้ไง...”

ผมหยุดเท้าลงเมื่อระยะห่างระหว่างเราเหลือเพียงคืบสั้นๆ

ลมหายใจอ่อนละมุนของตัวเล็กเป่ารดหน้าอก และเงาสูงใหญ่ของผมกำลัง

บดบังแสงอาทิตย์ที่สาดเข้ามาทางหน้าต่าง ความต่างของส่วนสูงทำให้ยัยเด็กน้อย ต้องแหงนหน้าขึ้นมอง ในขณะที่มีริมฝีปากเบ้เป็นจวนคว่ำราวกับคนเพิ่งถูกหักค้ำขนม

“ไหนว่าจะตีไง” ผมก้มหน้ามองเด็กน้อยที่น้ำตาคลอเบ้า เห็นแล้วมันเขี้ยวจน อยากรับแรงๆ สักที

“จะตี ฮึ๊ก” ยัยนั้นสะอึกสะอื้นพูดจาไม่รู้เรื่อง แถมยังใช้มืออีกข้างยกขึ้นขยี้ตาตัวเอง เพื่อขบไล่หยดน้ำที่กำลังจะไหลออกมา “ตัวเล็กจะตีให้ตายเลย”

ชูอยู่นั่น แต่ไม่เห็นทำอย่างที่ปากว่าเลย

“เราไม่กล้าหรอก” ผมใช้แรงเพียงน้อยนิดกระชากโคมไฟกลับมา ตัวเล็กสะดุ้งเฮือกเหมือนกลัวว่าผมจะตีให้ตายคามืออย่างไรงั้น

“อย่าทำอะไรตัวเล็กนะ ตะ ตัวเล็กกลัวแล้วค่ะ...” เมื่อครูนี่ยังชูปู่เป็นแมวซ่า อยู่เลย แต่เมื่อเห็นว่าผมเห็นอกว่า เจ้าตัวจึงทำตัววาวระริกและใช้น้ำเสียงแผ่วเบา อ่อนนอบผม แน่นอนว่านั่นทำให้ลมหายใจของผมทำงานผิดพลาดไปชั่วขณะหนึ่ง

มีใครเคยบอกยัยนี้ใหม่ว่าตอนทำเสียงแบบนี้... มันยิ่งกว่าล่อเสือเข้าถ้ำซะอีก ผมแพ้เด็ก แพ้คนขี้อ่อน และยัยนี้มีหมดทุกอย่าง

ภาวนาให้เราเจอกันครั้งนี้ครั้งแรก ครั้งเดียว และครั้งสุดท้ายเหอะ ไม่งั้นผมคงไม่กล้ารับประกันเรื่องความปลอดภัย

ทำไมต้องแกล้มแดงด้วย ทำไมต้องทำตาแป๋วๆ ใสๆ แบบนั้นด้วยวะ

“พี่ไม่ทำอะไรเราหรอก แต่บอกมาก่อนว่าเราเป็นใคร ทำไมถึงอยู่ในกล่องนั้นได้” ผมซ้ำเลื่องตาไปฝั่งขวามือซึ่งกล่องของขวัญขนาดใหญ่ยังไม่ถูกเคลื่อนย้าย ตัวเล็กเองก็มองตามอย่างว่าง่ายเช่นกัน

“ตัวเล็กไม่รู้ ฮ๊ะ!” ตอนแรกยัยนั้นส่ายหน้าพริต แต่ไม่กี่วินาทีต่อมาก็เบิกตาโพลงเหมือนเพิ่งนึกอะไรออก “เมื่อวานตัวเล็กโดนลักพาตัว!” ก็คงจะใช่

ดูท่าแล้วยัยเด็กตัวน้อยตรงหน้าคงไม่เสนอตัวเองเพื่อหุ่่น้อยห่มน้อยแบบนั้น แน่ แถมยังถูกยัดกล่องมาราวกับเป็นสิ่งของอีก

“ไอเค จันบ้านอยู่ไหน เดี่ยวพี่พาไปส่ง” ผมไม่ถามต่อเพราะแค่นี้มันก็เพียงพอแล้ว

ผมมีลูกน้องอยู่เยอะพอสมควร ตามหาไอ้ตัวการ์ไม่ใช่เรื่องยากเกินไป ถึงเวลานั้น ผมอาจจะเลาะพื้นมันสักสามสี่แล้วโยนเข้าตะรางซะ

“ตะ เตียวตัวเล็กจะกลับเอง! ไม่อยากลำบากลูกคะ” ตัวเล็กพยายามแทรกตัวออกไป ไม้รู้ว่าผมกำลังทำสีหน้าแบบไหนเพราะดูเหมือนว่าัยนั้นจะกลัวเอามากๆ แล้วก็ยังไม่เลิกเรียกผมว่าลูกสักทีด้วย สะเทือนใจโคตร

“ถ้าไม่เลิกเรียกว่าลูก พี่ไม่ปล่อยนะ” ผมโยนคอมไฟลงบนเตียง ก่อนใช้ฝ่ามือทั้งสองยันฝาผนังเอาไว้เพื่อปิดกั้นเส้นทางหลบหนี แถมยังขยับไบหน้าเข้าไปใกล้จนปลายจมูกเราเฉียดกันอีกต่างหาก

ตัวเล็กสะดุ้งจนตัวโยนราวกับกำลังเผชิญหน้าภูตผีปีศาจ

แล้วก็นะ ปีศาจบางชนิดมันกินคนเป็นอาหารด้วยนะเผื่ออย่าไม่รู้

“ฮือ ปล่อยตัวเล็กนะคะพี่ชายยย ตัวเล็กกลัวแล้ว”

[จบบทบรรยาย: จุน]

ฉันนี่ก็ออกแล้ว! เมื่อวานฉันโดนกลุ่มผู้ชายท่าทางน่ากลัวจับตัวไป!

พวกนั้นนะ เอาฝ่าอะไรไม่รู้มาปิดปากฉัน น่าจะเป็นยาสลบหรืออะไรสักอย่างแน่ๆ เพราะหลังจากนั้นฉันทำอะไรไม่ได้เลย มีสติอีกทีก็ตอนที่ตื่นขึ้นมาในห้องนอนหรรูๆ ของพี่ชายโคตรหล่อตรงหน้า!

เขาตัวสูงมาก ย่อมผมสีเทาเหลือบเงิน เจาะคิว เจาะหู มีรอยสักมากมาย ดูนิสัยไม่ดีเลย เป็นคนชั่วหรือเปล่านะ

“เตียวพี่ไปส่ง เรากลับไม่ถูกหรอก” เขายอมผละตัวออกห่าง ทว่าก็ยังไม่หยุดอาสาจะไปส่ง ตอนนั้นฉันหน้าซีดไปเลย

ฉันไม่รู้จักเขาอะนะ เราไม่รู้จักกันสักนิด ถ้าเกิดเขาพาฉันเข้าป่าแล้วฆ่าทิ้งละจะทำยังไง! พี่ชายคนนั้นชอบทำหน้าโหดๆ ด้วย

ตัวเล็กยังไม่อยากตายนะคะ...

แม้ว่าไม่อยากให้พี่ผู้ชายคนนั้นไปส่งที่บ้านยังไง สุดท้ายแล้วเขาก็ทำให้ฉันจ่ายออกมาอย่างง่ายดายเพราะความกลัว

ระหว่างทางฉันไม่กล้าขยับตัวเลย มันเกร็งไปหมด น้ำตาก็พร้อมจะไหลออกมาตลอดเวลาด้วย แต่ก็ต้องฮึบๆ เอาไว้ ตัวเล็กห้ามงอแงเด็ดขาด

“พี่ไม่ทำอะไรหรอก” พี่คนหล่อแต่โคตรน่ากลัวคงสังเกตเห็นท่าทางของฉัน

เลยพูดขึ้นหลังจากปล่อยให้ความเจ็บปวดคลุมเราอยู่นานสองนาน

แอรก็อย่างเย็น... ฉันยังเป็นคนขี้น้ำหวายอยู่ด้วย

“ค่า” ฉันขานรับแค่นั้น พยายามจะยิ้มสู้แต่ปากกลับเบ้ไม่หยุดสักที จังหวะนั้นจึงลงข้าเลื่องสายตาไปหาร่างสูง เลยเห็นว่าเขากำลังทำหน้านิ่งๆ พอมองรวมกับรอยสักเถื่อนๆ ตรงลำคอและร่างกายสูงใหญ่ นั่นยังไ้ก็ยากูชาติๆ นี่เอง

“พี่ขา...” ฉันกลืนน้ำลายลงคอและใช้เสียงออดอ้อนเรียกเขา เป็นผลให้พี่ผู้ชายหล่อเถื่อนเม้มริมฝีปากแน่น

ไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไร แต่วินาทีที่นั่นตาคนกริบเลื่อนมาทางนี้ ร่างกายมันแข็งทื่อยิ่งกว่าโดนสาปซะอีก

ตัวเล็กว่าเขาหล่อมากเลย แต่ทำไมต้องเป็นคนเลวด้วย

“พี่ชื่อจุน” เสียงทุ้มๆ ดังขึ้นมา ฉันเลยพยักหน้าหงิกหงักอย่างว่างาย

“พี่จุนๆ” ฉันลองเรียกเขาใหม่ “ตัวเล็กปวดท้องน้ำคะ”

“จะถึงบ้านแล้ว” พี่จุนดูเป็นคนฉลาดยังไงก็ไมรู้ สายตาของเขาเฉียบคมเหมือนอ่านทุกอย่างออกแม้แต่คำโกหกของฉัน และมันก็จริงอย่างที่เขابอก

ไอ้ตัวเล็ก! ไอ้คนโง่! บอกทางกลับบ้านให้เขารู้แบบนี้มันอันตรายมากเลยนะ!

ก็ลึๆ นะ ฉันคิดว่าเขา ‘อาจจะ’ ไม่ใช่คนใจร้ายก็ได้เนี่ย...

“ตะ ตัวเล็กอยากลงแล้ว เหลือนิดเดียวตัวเล็กเดินเองได้” ฉันทำหน้าหงอยเสียงที่พูดออกไปก็ตะกุกตะกักเอามากๆ เหมือนคนติดอ่าง สบตาเขาได้ไม่นานก็ต้องเป็นฝ่ายเบือนหลบ “จะ งั้นตัวเล็กไม่พูดแล้ว” ก็เขาเจียบใส่เนี่ย ไม่รู้ว่กำลังทำหน้าที่แบบไหนหรือไม่พอใจหรือเปล่า มันเลยจบตรงที่ฉันทำคอตกอย่างพ่ายเพื่ออยู่ตรงนี้

“พี่ไม่ใช่ฆาตกรโรคจิต ทำไมทำท่าแบบนั้น” ทว่าสักพักพี่จุนก็ทำเสียงอ่อนลงเรียกให้ฉันค่อยๆ เลื่อนสายตาคลับไปอย่างกล้าๆ กลั้วๆ “อยากลงก็ได้ แต่ต้องจ่ายค่าน้ำมันพี่ด้วยนะ”

“ตัวเล็กไม่มีเงินอะ” ฉันส่ายหน้าไปมา ทั้งเนื้อทั้งตัวไม่มีอะไรเลยนอกจากชุดชั้นในบางๆ

ยังดีที่พี่จุนอนุเคราะห์เสื้อตัวโตให้ฉันสวมปิดบังความโป๊เปลือย แต่ก็นั่นแหละ แค่นั้นพี่จุนนี่ไม่ได้หรอกนะว่พี่เขาจะเป็นคนดี

ดูสิ! อาสามาส่งตัวเองแท้ๆ อยู่ๆ มาขอค่าน้ำมันเฉย! แก่ทีหนึ่งแล้วยังจะมา

ซิงก์อีก!

“แล้วใครบอกว่าพี่จะเอาเงิน” พี่จุนทำให้ฉันชะงัก และผงะหนักกว่าเดิมหลายเท่าเมื่อคนตัวใหญ่หยุดรถแล้วโน้มกายเข้ามาใกล้จนปลายจมูกโด่งๆ แต่ะจมูกฉันอย่างจงใจ

ฉันขยับไปด้านหลังโดยอัตโนมัติแต่ก็พบกับทางตัน กระทั่งลมหายใจกรุ่นร้อนที่เจือด้วยกลิ่นบุหรี่ปริศระซากสติฉันกลับมา

“ละ แล้วพี่จุนอยากได้อะไรคะ”

“เอาเบอร์ตัวเล็กมา”

ที่ SL Club

[บทบรรยาย: จุน]

ยัยตัวแสบ...

เมื่อเข้าก่อนตัวเล็กจะลงจากรถไป ผมตัดสินใจขอเบอร์น้องเขาไว้ ซึ่งยัยนั่นก็ให้มาอย่างง่ายดายจนน่าแปลกใจ แต่ว่านะ... ผมเพิ่งมารู้เมื่อไม่กี่นาทีก่อนนี้เองว่ายัยนั่นให้เบอร์ใครมาก็ไม่รู้!

ถึงว่า ไม่อึดออดสักนิดทั้งที่ดูหวาดกลัวผมออกขนาดนั้น

ทำท่าท้อๆ ตอนเจอหน้า แต่แอบร้ายไม่เบาเหมือนกันนะยัยนั่น พูดแล้วมันเซี่ยว

“คิดอะไรอยู่หรือคะ หน้าเคร่งเครียดเซี่ยว” เสียงยัยยวนทว่าหวานหยดย้อยปลุกผมจากภวังค์ความคิด ก่อนลากสายตาไปหาต้นตอของเสียงด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“เปล่าครับ” ผมตอบเสียงสุภาพเพราะตอนนี้อยู่ SL Club กำลังทำหน้าที่ Demon อย่างที่ทำทุกคืน

และแน่นอนว่าการใกล้ชิดกับลูกค้ายจนถึงขั้นถึงเนื้อถึงตัวถือว่าเป็นเรื่องปกติเพราะพวกเขาเสียเงินจำนวนมากเพื่อซื้อเวลา แล้วที่นี่เองก็ถือคติลูกค้ายคือพระเจ้าเหมือนสถานที่บริการทั่วๆ ไป

แม้ว่าบางครั้งลูกค้ายจะทำตัวเอาแต่ใจเกินไปจนน่าหงุดหงิดก็เหอะ

“หน้านิ่งๆ ของจุนเนี่ย... มีเสน่ห์จังเลยนะคะ น่าค้นหาสุดๆ ไปเลย” ผมเพิ่งรู้ว่าลูกค้ายรายนี้ขึ้นมา นั่งบนตักแล้ว มัวแต่คิดเรื่องตัวเล็กจนลืมไปเลยว่ากำลังทำอะไร

ผมยิ้มมุมปากเบาๆ มือทั้งสองล้วงกระเป๋ากางเกง ไม่ประคอง ไม่โอบหรือแตะต้องตัวผู้หญิงบนตักสักนิด มีแต่เธอที่เบียดเข้ามาใกล้จนจะหลอมรวมกันเป็นร่างเดียวอยู่แล้ว

“กลับจะปิดแล้วนะครับ” ผมใช้โทนเสียงสุภาพบอกเธอในครั้งที่เหลือบตามองนาฬิกาบนฝาผนัง ตอนนี้อะสองคนอยู่ในห้องรับรองแขกซึ่งจะเอาไว้ใช้สำหรับคนที่ต้องการความเป็นส่วนตัว

“เสียตายจ้ะเลย~ งั้นเดี๋ยวพุงนี่ฉันมาหาใหม่ นะคะ” เธอส่งยิ้มหวานและทำท่าจะจูบ แต่ผมเอามือดันไว้ซะก่อน เธอจึงสัมผัสโดนฝ่ามือแทนที่จะเป็นริมฝีปาก

“กลับได้แล้วนะครับ ดึกขนาดนี้มันอันตราย”

“ขอบคุณที่เป็นห่วงนะคะ” เปล่า ผมทำตามหน้าที่

เธอคนนั้นส่งยิ้มและโบกมือลาในขณะที่ผมยังนั่งอยู่บนโซฟาเหมือนเดิม ในเวลาทำงานผมมักหักห้ามใจไม่สูบบุหรี่ แต่พอกลับใกล้ปิด ผมก็ล้วงมันขึ้นมาสูบจนพื้นที่แถวนี้ถูกปกคลุมด้วยกลุ่มควันสีเทาขุ่น

“โอ้ ไอ้คนโหด ผู้หญิงยั่วแล้วยังเฉยเมยได้ โคตรขอมใจ” เสียงกวนประสาทอันแสนคุ้นเคยของ ‘ไอ้โฮป’ ดังขึ้นมาจากประตูทางเข้า ผมขำเล็งมองนิตหน้อยอย่างไม่ค่อยยี่หระ

มันเป็นเพื่อนผม และเป็นหนึ่งใน Demon

“เบื้อชีหน้า กลับบ้านซะไป” ผมไล่ไต่ยีนเสียงและเห็นหน้ามันบ่นจนจำคาถาแล้ว

“โหๆ อารมณ์ไหนของมึงวะ เมื่อกี้กูเกือบโดนลูบเป้าเลยนะเว้ย” เกี่ยวกันเหรวอะ “ไอ้เกรย์ก็เกือบโดนมนุษย์บ้าดูดปาก” ไอ้โฮปกำลังพูดถึงน้องชายมันแต่ไม่ใช่ น้องแท้ๆ หรอก

และใช่ ไอ้เกรย์ก็มีตำแหน่งเหมือนเราสองคน

“...” ผมพ่นควันบุหรี่ออกมาอีกครั้งจนไอ้โฮปเบ้หน้า ทำตัวกระเดะตี ทั้งๆ ที่ตัวเองก็สูบเหมือนกัน

“สังเกตมานานละ เย็นชากับผู้หญิงสวยๆ แบบนี้ไม่ใช่ว่ามี ‘คนในหัวใจ’ เหรวอะ” ไอ้โฮปทิ้งตัวนั่งข้างๆ ผม ทำหน้าทำตาสุดรู้สึดเห็นจนอยากตบกะโหลกแตก ผมเลยเหลือบตามอง

“เปล่า กูโสด” ผมพูดความจริง ใครเข้ามาก็ปฏิเสธหมด มีแฟนนะเหรอ...
นำราคาคุย

อยากเลี้ยงสัตว์มากกว่า เด็กก็ได้ กระชุ่มกระชวยกว่ากันเยอะ

“กูไม่เชื่อ!” เสียงดังฉิบหาย “กูว่านะ มึงต้องแอบมองเด็กคนไหนอยู่แน่ๆ”
คำพูดของไอ้โฮปทำให้ผมสะดุ้งอีกแทบสลัดก้นบุนหรี ดีที่ยังเก็บสีหน้าเก่ง

“กูไม่มีเวลาขนาดนั้นหรอก ไร้สาระ” ขณะที่ปากพูด ในหัวมันดันปรากฏภาพ
เด็กตัวจ้อยหน้าตาเหมือนตุ๊กตา

“แหม ไร้สาระ อย่าให้กูรู้ว่ามึงกินเด็กกะไอ้จูน”

“อีก” ไอ้บัดซบ สะอึกอีกแล้ว

สงสัยวันนี้ตีมน้ำน้อยแน่ๆ

หลายวันผ่านไป

“แกไปสักเพิ่มเหรอตาจูน ตัวลายเป็นตุ๊กแกแล้ว”

“นิตเดี๋ยวเองแม่” ผมตอบเสียงเนือยเมื่อถูกแม่บังเกิดเกล้าวิจารณ์รอยสักบน
ตัวซึ่งมันก็ไม่ได้เยอะอะไรขนาดนั้น

ก็แค่ที่แขน แขนหลัง ตาตุ่ม และต้นคอเอง มันคือศิลปะ

ตอนนี้ผมอยู่ที่บ้านใหญ่ซึ่งพ่อกับแม่อยู่ที่นี้ คือผมออกไปอยู่คอนโดฯ และ
หาเงินเองตั้งแต่ยังเรียนไม่จบไป นานๆ ครั้งจะกลับมาเยี่ยมพวกท่าน แต่ครั้งนี้มันต่าง
ออกไป รู้ไหมทำไม

เมื่อสองเดือนก่อนแม่เคยเปรยๆ ไว้ว่าจะฝากลูกสาวเพื่อนให้ผมดูแลในฐานะ
พี่ชายเพราะท่านรู้ว่าผมค่อนข้างรักเด็กและโตพอจะปกป้องคนอื่นได้ พวกท่านลงทุน
ทำธุรกิจอะไรสักอย่างซึ่งจะต้องเดินทางไปต่างประเทศอีกวันสองวันข้างหน้า กลับ
มาอีกทีตอนไหนไม่รู้

ไม่ว่าว่าเป็นภาวะหรือก ถ้าเด็กมันน่ารัก อยากได้อะไรผมก็หามาให้หมด

แต่ยังไม่เจอหน้าเลย เห็นว่ากำลังเดินทางและใกล้ถึงแล้วด้วย

“นิตเดี๋ยวบ้านแกนะสิ! สภาพอย่างนี้แม่ว่าน้องต้องกลัวแกแน่ๆ” แม่ถอน
หายใจอย่างเหนื่อยหน่าย “เอาเถอะ แค่งานตัวดี ๆ กับน้องเขาก็พอ ฝันอยากมี
น้องสาวไม่ใช่เหรอ ก็ทำตัวให้มันสมกับที่อยากได้” จริงอย่างที่แม่พูด

ผมอยากมีน้องสาวตั้งแต่เด็กๆ

“นั่นเดี๋ยวผมไปบอกพ่อให้ทำน้อง” ผมกำลังจะขึ้นชั้นบนไปหาพ่อจริงๆ แต่แม่ดึงผมไว้ชะงักก่อน จึงต้องถอยกลับอย่างห้ามไม่ได้

ตั้งขนาดนี้ทำไมไม่เอามือมาปาดทิ้งเลยละ เจ็บ...

“พ่อเป็นหมันตั้งแต่ฉันคลอดแก่แล้วล่ะ!”

“เออ ผมลืมเลยแม่” ทำไมความจำสั้นวะ ผมว่าผมยังไม่แก่ละ

“อ้าว มากันแล้ว” แม่รีบวิ่งไปต้อนรับทันทีที่ได้ยินเสียงเครื่องยนตดังอยู่หน้าบ้าน ผมเองก็เดินตามท่านไปเงี้ยวๆ อยากรู้เหมือนกันว่าลูกสาวเพื่อนแม่จะน่ารักแค่ไหน

“โอ๊ย ขอโทษที รถติดมาก” คุณป้าเพื่อนแม่ลงรถมาคนแรก ท่านทั้งสองกอดกันกลมเลย ผมเคยได้ยินเรื่องท่านบ่อยๆ เจอหน้าครั้งล่าสุดก็ตอนที่ท่านตั้งท้องผ่านไปก็ลืมไปแล้วไม่รู้ “อ้าว หนูจูน หล่อเหลาสวมคำว่าร่าเือนะลูก” และสักพักคุณป้าก็หันมายิ้มให้ผม

“สวัสดีครับป้า” ผมเลยยกมือไหว้

“ยัยตัวเล็ก! ทำอะไรอยู่บนนั้น รีบๆ ลงมาฝากตัวกับพี่ชายเร็วๆ เขาจะได้เอ็นดูเรา” ผมชะงักเมื่อได้ยินสรรพนามที่ท่านเอ่ยเรียกลูกสาวตัวเอง หนูผาดไปเองหรือเปล่า ช่วงนี้พักผ่อนน้อยเกินไปหรือยัง

“คำ!” เสียงใสๆ ของเด็กผู้หญิงดังขึ้นมา ก่อนร่างบางในชุดไปรเวทสีขาวยจะลงมาจากรถอย่างเร่งรีบ แล้วเชื้อหะว่าผมตัวแข็งยิ่งกว่าหินซะอีกเมื่อเด็กคนนั้นส่งยิ้มให้... แต่รอยยิ้มดังกล่าวก็ค่อยๆ เจื่อนลงอย่างเห็นได้ชัด

ยัยตัวกะเบี๋ยกนั้นมัน...

เอาเข้าไป โลกกลมจนผมชนลูกแล้ว

“นี่ยัยตัวเล็กจะ มันนิสัยดีนะแต่คือไปหน่อย ยังไงป้าก็ฝากหนูจูนด้วยนะลูก ถ้ามันทำผิด ป้าอนุญาตให้เราดูได้” ไซ้ เด็กคนนั้นคือตัวเล็ก ยัยเด็กตัวแสบที่ทำให้ผมหัวน้ไหลในวันนั้นไง

เกือบสลัดออกจากหัวได้แล้วก็ไม่วายเผลอมาให้เห็นอีก

“ผมจะดูแลน้องอย่างดีครับป้า ไม่ต้องห่วง” ผมพยายามทำตัวปกติ

ตัวเล็กส่งยิ้มเจื่อนๆ ให้ผมขณะยกมือไหว้อย่างเก๋ กังๆ

“สวัสดีค่ะ ตะ ตัวเล็กฝากตัวด้วยน้ำ”

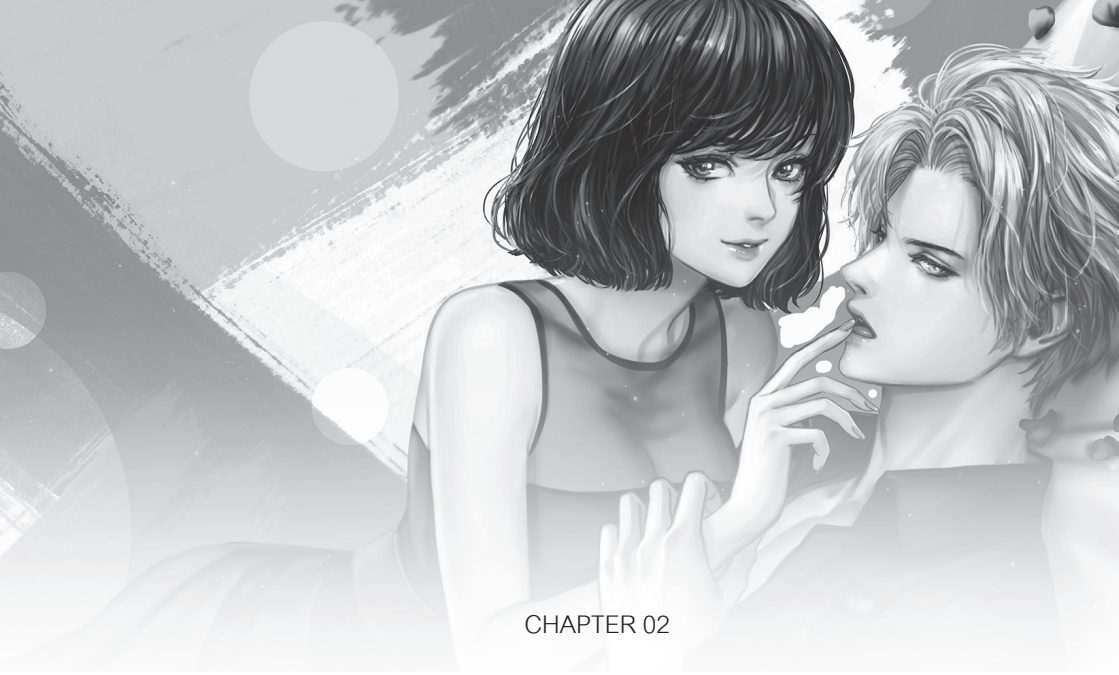
เจอกันไม่ถึงสี่สิบสี่ชั่วโมงรอยแดงยังเต็มตัว

ถ้าต้องอยู่ด้วยกันเพียงลำพังอีกครั้ง ไม่อยากคิดเลยว่าจะตัดทอนความรัก
ของยัยนั่นได้ยังไง แล้วผมจะทนหิวได้นานแค่ไหน...

[จบบทบรรยาย: จุน]

CHAPTER 02

เหงื่อไหลพลั๊กๆ เลยทีนี้

ยิ่งถูกนัยน์ตามกริบของพี่จูนจับจ้องราวกับจะกลืนกิน ร่างกายก็พลอยสั่นระริกด้วยความกลัว

คือว่านะ แม่บอกว่าจะฝากฉันไว้กับลูกชายเพื่อนเพราะท่านต้องไปทำธุรกิจที่ต่างประเทศพักใหญ่ ฉันเป็นลูกผู้หญิงคนเดียวและครอบครัวเราเหลือกันเพียงสองคน ท่านกลัวฉันเหงาและอยู่คนเดียวไม่ได้ กอปรกับที่ลูกชายเพื่อนแม่เนี่ย... ค่อนข้างเป็นผู้ใหญ่ น่าไว้วางใจ แม่ก็เลยตัดสินใจวานให้ดูแลฉันในฐานะน้องสาว

แต่เดี๋ยวจ้า! ตัวเล็กงมงาย พี่จูนคนนี้นั่นนะ... คนที่รอยสักเต็มตัวและดูอันตรายอย่างกับยาภูเขาคนนั้นคือคนเดียวกันกับที่แม่บอกจริงๆ เหรอ?

พี่ชายคนนั้นไม่ใช่คนใจร้ายใช่ไหมอะ เขาเนาะ ยังไงก็ต้องเป็นคนดีอย่างที่แม่บอกแน่ๆ ไซ่หรือเปล่า

แล้วถ้าฉันตื่นขึ้นมาละ เขาจะหาไม่เรียวมาคีฉันใหม่

แค่นี้ก็กลัวจนจะฉี่แตกแล้วอ่า ทำไงดี

“ทำไมทำหน้าแบบนั้นล่ะไอ้ตัวเล็ก พี่เขาไม่ใช่ผีนะ” แม่ถามเมื่อเห็นฉันทำหน้าเจื่อนๆ และพี่จูนเองก็ยังไม่เลิกจ้องฉันสักที หน้าเขานิ่งมาก ดูมีอำนาจอย่างกับปีศาจเนาะ

“หล่ออย่างนั้นจะเป็นผีได้ไงอะแม่” ฉันทูปากนิดหน่อย ทำให้ท่านมั่นใจว่าฉันโอเคกับพี่จูนมาก ๆ จะได้เลิกเป็นกังวลสักที แต่ว่านะ ในวินาทีที่ฉันลงเลื่อนสายตาไปหาร่างสูงอีกครั้งก็เห็นว่าผิวแก้มขาวๆ ของเขาขึ้นสีระเรื่อราวกับถูกแดดบ่ม ทว่าสีหน้าและแววตายังคงเฉยชายากจะคาดเดา

พี่จูนเขาดูเป็นคนขี้ร้อนเนอะ และวันนี้แดดก็คงจะแรงเกินไปด้วยนั่นแหละ ขนาดตัวเล็กเป็นคนขี้หนาวยังรู้สึกร้อนหน่อยๆ เลย...

วันถัดมา

ฉันเพิ่งไปส่งแม่ที่สนามบิน และตอนนั้นพี่จูนพาฉันมาถึงคอนโด ของเขาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ฉันสะพายเป้แค่ใบเดียว เพราะที่เหลือพี่เขาแบกขึ้นมาข้างบนให้หมดเลย กล้ามแขนพี่จูนจึงเป็นมัดๆ เลยนะ ไม่แสดงออกสักนิดว่าหนักทั้งที่ของในนั้นก็ไม่ใช่น้อยๆ น้ำหนักก็ไม่ใช่นเบาๆ ด้วย แข็งแรงจนน่าเหลือเชื่อ!

ฉันทำได้แค่มองแผ่นหลังกว้างและก้าวเท้าเดินตามไปเงียบๆ อยากรู้อะไรเหมือนกันนะ ไหนๆ เราก็จะเป็นพี่น้องกันแล้วนี่นา...

แม่ไว้ใจเขาขนาดนี้แสดงว่าเขาก็คงไม่ใช่คนเลวร้ายหรอกเนอะ

“พี่จูนขา หนักไหม เอามาให้ตัวเล็กถือก็ได้เนอะคะ” เพราะแบบนั้นฉันจึงก้าวเข้าไปใกล้และสะกดใจเขาเบาๆ เป็นผลให้ร่างสูงชะงักเท่าก่อนใช้นัยน์ตาสีสวยเหลือบกลับมา ทำเอาฉันสะดุ้ง

ทะเล ทำไมเหรือ ตัวเล็กทำอะไรผิด...

“ไม่ต้อง แคนนี่พี่ถือเองได้ เราเปิดประตูให้พี่ก็พอ” ฉันทอนหายใจออกมาอย่างโล่งอกเมื่อได้ยินเสียงตอบโต้ของพี่จูน สงสัยเขาเป็นคนหน้าหนึ่งๆ หยิ่งๆ แบบนั้นอยู่แล้วมั้ง แต่เสียงของเขากลับทุ่ม่าฟัง

“โอเคค่า” ฉันทพยักหน้ารับพร้อมยิ้มแบ๊ว

“ศิย์การ์ตอยู่ในกระเป๋ากางเกงพี่ ล้วงเอา” เพราะกระเป๋าและข้าวของมากมายเต็มไม่เต็มมือพี่จูนไปหมด ฉันทจึงไม่อดอดอดสักนิดที่จะทำตาม อันที่จริงนะ ฉันทยังกลัวๆ เขาอยู่ด้วย... ต้องเป็นเด็กดีเข้าไว้!

“ตัวเล็กขออนุญาตนะคร้าบ!” พูดจับฉันก็ค่อยๆ ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า

กางเกงของเขาอย่างระแວดระวัง

ลมหายใจร้อนๆ ที่เป่ารดเหนือศีรษะทำให้ฉันขนลุกขนพองอย่างบอกไม่ถูก แต่ก็พยายามไม่คิดอะไร เพราะตอนนี้ฉันควรจดจ่อหาศึยการ์ตในกระเป๋ากางเกงเขามากกว่า แล้วทันทีที่ล้วงมือเข้าไป ปลายนิ้วก็แตะโดนหลายสิ่งหลายอย่างภายในนั้น

รูปร่างแบบนี้ ไฟแช็กแน่นอน

ส่วนนี้ของนูหรือ...

แล้วก็... เอ!

“เฮ้” เสียงคำรามเย็นๆ ของพีจูนทำให้ฉันต้องแหงนหน้าขึ้นมองคนตัวสูง จึงเห็นว่าเรียวคิ้วเข้มกำลังขมวดยุ่ง ฉันเอียงคอเล็กน้อยอย่างสงสัย จนกระทั่งเขากระซิบถาม “...เมื่อไหร่เราแตะโดนอะไรของพี?”

“ง่า ตัวเล็กไม่ได้ตั้งใจนะ” ฉันแก้ตัวเสียงหงอย มือสั่นไปหมดเลย กระเป๋ากางเกงของเขาเล็กมาก แตะโดนอะไรไปบ้างก็ไม่รู้ “คือว่า...” เพราะพีจูนเงยบใส่อีกแล้ว ฉันจึงหาเรื่องพูดแต่ก็ทำได้แค่ค้างเติ่งไว้เพียงเท่านั้น

“ยังไม่ได้อะไรเลย” ฉันสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อปลายคางสากระคายเกยเหนือศีรษะแล้วตกลงมาเบาๆ จนฉันต้องย่นคอตามน้ำหนักรที่ทิ้งลงมา

หมวดเนี่ยที่เขาเคยโกนทิ้งบ้างไหม จักจีเป็นบ้าเลย!

แล้วก็นะ เราสนิทกันมากพอที่เขาจะทำแบบนี้แล้วหรือ แอบสงสัยอยู่ในใจแต่ไม่กล้าทักท้วง ตัวเล็กกลัวโดนฆ่า

“พีจูนขา...”

หลังจากเอาสัมภาระเข้าไปเก็บไว้ในห้องที่พีจูนเตรียมให้เสร็จสรรพ ฉันก็รีบวิ่งแจ้นเข้าไปหาเขาถึงในห้องเพราะเพิ่งนึกอะไรออก แม้ว่าเขากำลังนั่งสูบบุหรี่ตรงปลายเตียง ก้มหน้าก้มตาโคโศกศัพทด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่ายราวกับแบกโลกไว้ทั้งใบ ก็เถอะ ยังไงฉันก็ต้องรบกวนเขา!

เพิ่งเห็นว่าพีจูนเปลี่ยนมาสวมเสื้อกล้ามแล้วด้วย หุ่นดีเป็นบ้าเลย

“ว่าไง” พีจูนเลิกสนใจโทรศัพท์ ใช้นิ้วชี้และนิ้วกลางคืบบุหรือออกจากปากโดยกลุ่มควันสีเข้มนยังคงลอยคว้างอยู่ภายในนี้ แถมยังส่งกลิ่นมาถึงฉันอีกด้วย เป็นผลให้ต้องย่นหน้าอย่างเลี่ยงไม่ได้

หนูรู้สึกไปแล้วตายเร็วนะ! กลิ่นก็เหม็น ดูท่าแล้วไม่เห็นจะน่าอร่อยเลย เอาเข้าปอดได้ยังไงก็ไม่รู้

แต่ทำไมกัน เวลาที่ฉันลอยอยู่รอบตัวเขา มันยิ่งขับให้พี่จุนดูเท่และแบดไปพร้อมกันได้

“คือตัวเล็กขอเบอร์พี่จุนได้ไหมอะ แบบว่า...” ฉันยื่นโทรศัพท์มือถือไปตรงหน้ามือแอบสั่นนิดๆ แต่ยังรักษาระยะห่างเอาไว้อย่างดี

“ไฉนนะ เบอร์พี่?” พี่จุนเลิกคิ้วข้างหนึ่ง ฉันเลยพยักหน้าหงึกหงัก

ก็นะ... รอบก่อนพี่จุนขอเบอร์ฉันนี่ แต่ฉันคิดว่าเขาต้องเป็นพวกใจเถื่อนหรือคนนิสัยไม่ดีก็เลยให้เบอร์ลุงยามแถวบ้านไป และป่านนี้เขาคงรู้แล้วว่าถูกฉันต้มจนเปื่อย! คือฉันสนิทกับลุงแก่มากๆ นะ คิดไม่ถึงเหมือนกันว่าต้องมาอยู่ด้วยกันแบบนี้

“อือๆ เบอร์พี่จุนไง” ฉันย้ำและยังยื่นมือถือไปตรงหน้าเขา

“เป็นผู้หญิงมาขอเบอร์ผู้ชายได้ไง” พี่จุนทำให้ฉันขมวดคิ้วหนัก รอยยิ้มจางๆ บริเวณมุมปากของเขายิ่งทำให้ฉันสงสัยว่าการเป็นผู้หญิงแล้วขอเบอร์ผู้ชายมันผิดตรงไหน อีกอย่างนะ เรากลายเป็นพี่น้องกันแล้วนี่ มีเบอร์กันไม่เห็นจะแปลกเลย!

“ก็เราเป็นพี่น้องกันนี่นา ตัวเล็กต้องมีเบอร์พี่ชายสิคะ!” ฉันหน้าบึ้ง ขยับเข้าไปใกล้อีกหน่อยจนโทรศัพท์มือถือชนริมฝีปากของเขา เพราะแบบนี้พี่จุนจึงหลุบตามองมันและซอซขึ้นมองฉันอีกหน

อยู่ดีๆ ตัวก็เย็นวาบ...

ถึงจะน่ากลัวแต่ก็ยังหล่อ! คนอะไรทำไมหล่อพรา่เพื่อแบบนี้ หล่อทุกท่วงท่าหล่อทุกๆ สีหน้าและการแสดงออก หล่อหมักหมม!

“งั้นมานั่งตรงนี่มา” งงหนักกว่าเดิมหลายเท่าเมื่อพี่จุนใช้มือข้างหนึ่งตบหน้าตักตัวเองเบาๆ

“ทำไมอะ” ฉันยังยืนอยู่ที่เดิม มีเรื่องให้ฉันใจเต็มไปหมด พี่จุนชอบทำตัวแปลกๆ ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกันแล้ว เพราะแบบนี้ถึงฉันถึงยังสลดความกลัวออกไปไม่ได้ มันยังเกาะกุมอยู่ในความรู้สึกของฉัน “ตัวเล็ก อ๊ะ!”

ฉันกำลังจะพูดอะไรสักอย่าง ทว่าประโยคที่แสนกระต่อนกระแท่นนั้นก็จางหายไปเมื่อท่อนแขนแข็งแรงและเต็มไปด้วยรอยสักเถื่อนๆ รั้งฉันเข้าไปใกล้อย่างถือวิสาสะ!

ไม่เพียงเท่านั้นนะ พี่จูนยังบังคับให้ฉันนั่งเหมะบนตักหนาๆ ของเขาอีกด้วย!
“น้ำหนักเท่าไร ทำไมเบา” พี่จูนถามอยู่ใกล้ๆ จนฉันที่พยายามจะตื่นเกิดตัว
แข็งทื่อโดยอัตโนมัติ คือว่าฉันนั่งอยู่บนตักพี่จูนไง แต่ที่นี้... ตอนที่พี่จูนพูด ลมหายใจ
ร้อนๆ มันเป่าระโบหูด้วย ทั้งจุกจิกและรู้สึกแปลกอย่างบอกไม่ถูกเลย

เขากำลังแก้งตัวเล็กแหละ

“พี่จูนปล่อยตัวเล็กนะจ๊ะ อึดอึดอะ” ฉันพยายามต่อต้านเขาอยู่ในระดับหนึ่ง
แต่ไม่กล้าดินมากเลยทำได้แค่ใช้โทนเสียงแผ่วๆ เจือออออ่อนนบบอกเขา

ตั้งแต่เกิดมา ฉันเคยนั่งตักแม่คนเดียวเองนะ

เพิ่งเป็นพี่ชายฉันได้แค่วันเดียว ทำไมเกรแบบนี้น่ะ!

[บทบรรยาย: จูน]

ยัยเด็กนี่นุ่มนิ่มไปทั้งตัวเลย อยากรกอดแรงกว่านี้อีกสักหน่อย แต่กลัวกระดูก
จะหักคามือ

ตัวเบาอย่างกับปุยนุ่น เขาก็ไม่ถึงพื้น ทำไมกะทัดรัดไปทั้งตัวเลยวะ

นี่แม่ฝากน้องให้ผมดูแล หรือฝากเนื้อไว้กับเสื้อกันน้ำ เฮอะ

“อยากได้เบอร์พี่ไม่ใช่หรอ” ผมถามขณะมองเสี้ยวหน้าของเด็ก ยัยนั่นทำ
หน้าอง้ง่า แก้มพองอย่างกับซาลาเปา

“ถ้าพี่จูนไม่ยอมให้ ตัวเล็กไม่เอาก็ได้” ยัยนั่นไม่ยอมสบตามผม เอาแต่ก้มหน้า
มองตักตัวเอง

แน่นอน... ผมรู้ว่ายัยนั่นจิตใจหลบตา เนื้อตัวที่ยังคงสันเที๊ยมเป็นเครื่องพิสูจน์
ว่าคนบนตักยังหวาดกลัวกันอยู่ อย่างที่แม่บอกไว้จริงๆ นั่นแหละว่าใช้รอยสักและ
หน้าหนังๆ ของผมมันดูไม่น่าเข้าใกล้เท่าไรหรอก โดยเฉพาะกับเด็กคนนี่

เอาจริงๆ โหม ผมถามแม่มาแล้วและรู้ว่าตัวเล็กเพิ่งเข้ามาหาวิทยาลัยได้
ไม่นานมานี้เอง แต่น้องเขาเข้าเรียนก่อนอายุหนึ่งปี เพราะงั้นในบรรดารุ่นเดียวกัน
ยัยนี้เด็กสุด

แต่ก็นั่นไง เพราะยัยนี้ตัวกระดิดเดียว นิสัยก็องแง หน้าตาบ้องแป๋วอย่าง
กับตุ๊กตา แถมยังตัดผมสั้นอีก ผมถึงคิดว่ายัยนี้อาจจะอยู่ประณหรือมัธยมต้น

เอาเถอะ ยังไงตัวเล็กก็ถือว่าเด็กกว่าผมอยู่ดี

จะว่าไป ตัวเล็กน่าจะหาข้ออ้างหรือเหตุผลอะไรสักอย่างอธิบายเรื่องที่หายตัวไปในคืนนั้นให้คุณบ้างฟังแล้วละมั้ง คืนที่ยัยนั่นถูกจับยึดคถล่อง สวมแค่ชุดแมวน้อย บางๆ ใจจำได้ไหม...

ตอนนี้ผมให้ลูกน้องสืบหาคนทำอยู่ น่าจะได้ตัวไอ้เวรนั่นเร็วๆ นี้

“พี่ให้อยู่แล้ว” ผมดึงโทรศัพท์มือถือจากยัยนั่นมา ตั้งท่าจะกดเบอร์ตัวเองลงไปด้วยความเอ็นดู แต่ไม่รู้ดี เพราะตัวเล็กยังก้มหน้าก้มตา ชยุ่มมือกับชายกระโปรง ไม่เลิกสักที ผมจึงชะงักไว้และกระซิบบอกว่า “ข้างหู ‘หันหน้ามาทางนี้เร็ว’”

“ไม่เอา” ตัวเล็กส่ายหน้าไปมา

“นั่นพี่ไม่คืนโทรศัพท์นะ” ผมต่อรองอย่างไม่คิดมาก และสีหน้าก็ยังคงราบเรียบเหมือนเดิม

“อย่าแกล้งตัวเล็ก...” เธออ่อนวอนแบบเด็กๆ ก่อนจะหันกลับมาทั้งที่สีหน้ายังบึ้งตึง เพิ่งรู้เหมือนกันว่ามีข้ออ้างหนึ่งของตัวเล็กกำลังชยุ่มชายเสื้อของผม ท่าทางแบบนี้ทำเอาลมหายใจขาดหวังไปหมดอย่างไม่น่าให้อภัย “ตะ ตัวเล็กสัญญาว่าจะเป็นเด็กดี...”

ดวงตากลมโตกำลังวาวระริกคล้ายกับลูกสุนัขขออาหาร

มองกันขนาดนี้ ส่ากัันให้ตายยังง่ายซะกว่า...

“โอเค พี่ไม่แกล้งแล้ว” ผมถอนหายใจอย่างพ่ายแพ้ ยอมกดเบอร์และส่งคืนเจ้าของ

เชื่อไหม ทันททีที่ตัวเล็กได้รับสมบัติของตัวเองกลับคืน เจ้าตัวก็วิ่งจูดจากไปอย่างรวดเร็วโดยไม่เหลียวหลังสักนิด

กระทั่งร่างเล็กกลับสายตาและตรงนี้ก็กลับมาเงียบสงัด ผมก็ยกมือขึ้นเสยผมแบบลวกๆ เพราะต้องการขบไล่ความร้อร้อนผ่าวที่มากจะจุกบริเวณแก้มตั้งแต่ตอนไหนไม่รู้

โคตรจะไม่ปลดอดภัยเลย

ตอนแรกก็กะจะแกล้งๆ หยอกๆ เพราะรู้สึกลับมันเขี้ยว แต่ยัยนั่นมีแรงดึงดูน่าประหลาดใจ แววดานันนั้นก็เหมือนกัน ทุกครั้งที่ผมเผลอจ้องมอง... เหมือนโดนสาปให้กลายเป็น ‘ทาส’ ยัยนั่นยังงัยงั้น

เอาแล้วงัยจูน!

[จบบทบรรยาย: จุน]

หลายวันผ่านไป

“ขอบคุณค่า”

ฉันยกมือไหว้พี่จุนอย่างสวยงามเมื่อรถคันหรูของเขาเคลื่อนตัวมาจอดหน้ารั้วมหาวิทยาลัยในเวลาอันรวดเร็ว แต่ว่าขณะที่ที่ก้าวเท้าลงจากรถ ร่างกายก็พลันแข็งทื่อเพราะถูกสายตาของคนมากมายเพ่งมองอย่างให้ความสนใจ...

“ตัวเล็ก ลืมของ” เสียงทุ้มกังวานเรียกให้ฉันหันขวับกลับไป พอดีกับที่ร่างสูงเดินมาหยุดอยู่ใกล้ๆ ฉันจึงแหงนหน้าขึ้นมองอย่างงุนงง

และดูเหมือนว่าพอพี่จุนปรากฏตัว การตกเป็นเป้าสายตาที่ยิ่งรุนแรงขึ้นไปด้วย

“ส่งสียตัวเล็กรีบเกินไปหน่อย แฮะๆ” ฉันเกาหัวสองสามทีเมื่อเห็นโทรศัพท์มือถือถือในมือหนา เมื่อก็ตอนนั้นคงจะทำหล่นโดยไม่รู้ตัวและฉันก็คงไม่ทันสังเกต

“คราวหลังก็ระวังด้วย” ฉันรับมันมาแล้วส่งยิ้มเจื่อน แต่ว่า... “มองอะไรกัน” ในตอนที่พี่จุนเลื่อนสายตาไปทางอื่น เขาก็เห็นว่ามีคนกำลังมองมาที่เราเป็นจำนวนมาก จึงขมวดคิ้วและพึมพำคล้ายว่าหงุดหงิดที่ตกเป็นเป้าสายตา

เอาดีๆ นะที่มองมานะ ส่วนใหญ่ก็เป็นผู้หญิงทั้งนั้นเลย

แหงล่ะ! ขั้บรรทัดขนาดนี้คนก็ต้องชอบ ต้องมองเป็นธรรมดา

“คนหล่อกึ่งหล่อพี่สาวๆ มองเต็มเลย” ฉันแซวแล้วยิ้มก้ม

แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อพี่จุนเคลื่อนสายตาดกลับมาที่ฉันวัน มันเจือความคุกุ่นเล็กน้อยจนฉันต้องกลืนน้ำลายลงคอ ทว่าไม่นานเขาก็โน้มหน้าเข้ามาใกล้และกระซิบบางอย่างข้างหู

บางอย่างซึ่งมีเพียงฉันเท่านั้นที่ได้ยินมัน

“เหวอ... ใครได้พี่เป็นแฟนก็โคตรโชคดีด้วยนะ” ทำไมเสียงต้องเซ็กซี่ขนาดนี้ด้วยเล่า

“คิๆ ตัวเล็กจะรอดูแฟนพี่จุนคะ ต้องสวยด้วยแน่ๆ เลย” ฉันฉีกยิ้ม เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่เขาผละตัวออกไปและใช้กำปั้นเขกเบาๆ กลางหน้าผาก แม้จะไม่แรงเท่าไร แต่ก็เจ็บเอาเรื่องอยู่ “ตัวเล็กเจ็บนะ!” ฉันทำหน้าบึ้งพลาวยกมือลูบหน้าผาก

บ่อยๆ

อ่า ทำไมถึงเห็นความหงุดหงิดเล็กน้อยจากแววตาของเขากันนะ

“รีบไปเรียนไป”

“ค่า...” ฉันพยักหน้ารับ อยากถามว่าเขาหงุดหงิดอะไร แต่ก็ทำได้แคยกมือไหว้อีกครั้งเพราะอยากขอบคุณที่อุตสาห์ตื่นมาส่งแต่เช้า ก่อนจะวิ่งเข้าไปข้างในพยายามไม่สนใจสายตาของคนรอบข้าง

แล้วเมื่อครูนี้นะ ฉันพูดอะไรผิดไปหรือเปล่านะ

“ได้แต่คิดแล้วก็สงสัย

เย็นวันเดียวกัน

ฉันเลิกเรียนแล้วและกำลังนั่งรถเมล์กลับบ้านโดย ตอนนี้อยู่ที่คนข้างค้ำรถจึงติดมาก แต่ฉันไม่ได้เร่งรีบอะไรอยู่แล้วเลยนั่งเล่นเกมมือถือฆ่าเวลา

แต่ระหว่างนั้นกลับรู้สึกเย็นสันหลังวาบเหมือนถูกสายตาของใครมองมาในระยะประชิด

พอดีกับที่หน้าจอโทรศัพท์ฉันดับลงและมันเป็นจอแบบใส ฉันถึงได้เห็นเงาใบหน้าที่ของใครสักคนปรากฏอย่างใกล้ชิด มันนั่งตรงเบาะด้านหลังและกำลังใช้สายตาน่ากลัวมองมาอย่างน่าขนลุก

ละ ลงป้ายหน้าดีกว่า...

ฉันบอกตัวเองอย่างนั้นเมื่อรู้สึกถึงความไม่ปลอดภัย

และตอนนั้นนอกจากคนขับและพี่กระเป๋ารถเมล์ ก็มีเพียงฉัน ป้าคนหนึ่งที่นั่งหลับมาตั้งนานแล้ว และลุงแก่ๆ ทำทางขึ้นกามด้านหลังนั่น!

ฉันกลืนน้ำลายลงคอ นับหนึ่งถึงสิบอย่างร้อนใจ สองมือขึ้นเหงื่อจิกขยุ้มกระโปรงนักศึกษาจู้จี้เจ็บ... สองตาก็เอาแต่มองทาง ภาวนาให้ถึงป้ายหน้าเร็วๆ แต่... ฮือออ! รถขยับเขยื้อนจากที่เดิมชนิดเดียวเองอะ

ลงตอนนี้เลยดีกว่า!

หมับ!

“เฮ้อก...”

ฉันตัดสินใจอย่างเด็ดขาดว่าจะลงตอนนี้เลย ทว่าบุคคลน่ากลัวที่ก่อนหน้านี้

นั่งอยู่ด้านหลังดันฟุ้งเข้ามานั่งข้างๆ เพื่อปิดกั้นทางหนีของฉันซะก่อน มิหนำซ้ำ! ยังใช้มือหยาบกดต้นขาฉันอย่างรุนแรงจนลุกขึ้นยืนไม่ได้

มะ ไม่นะ

“อย่าหนีเลยนะ...” มันใช้เสียงแหบพร่ากระซิบบอก ในขณะที่มือหยาบกรำรันทวีแรงบีบจนรู้สึกปวดร้าว

ฉันรู้สึกได้ถึงความร้อนผ่าวตรงกระบอกตาและความสั่นร้าวของหัวใจที่เต้นหนักมากกว่าทุกที พยายามอ่อนวอนผ่านแววตาแต่มันหาได้ยี่หระไม่

อยากจะตะโกนดังๆ หรือแม้แต่ยกโทรศัพท์โทรหาใครสักคน แต่พอเจอสายตาน่ากลัวของคนข้างๆ ฉันกลับไม่กล้าพอ

ใครก็ได้ช่วยตัวเล็กด้วย...

ฉันลองขำเสีงตามองกระเป๋ารถเมลี่อีกครั้ง ปรากฏว่าเขานั่งหลับไปแล้ว คนขับก็ไม่ได้สนใจอะไรด้วยซ้ำ ทุกอย่างเงียบมากจนเหมือนว่ามีแค่ฉันกับมันเท่านั้น

“ไม่มีใครสนใจหนูหรอก” เสียงมันดังขึ้นอีกครั้ง

“ฮึก...” และแรงบีบเองก็รุนแรงขึ้นไปด้วยจนฉันสะดุ้งเฮือกและแทบลืมนวิธีการหายใจที่ถูกต้อง

ก็ก...

ขณะนั้นเสียงผีเท้าที่ก้าวขึ้นรถมาก็เรียกให้ฉันหันไปมองอย่างรวดเร็วเพราะกำลังต้องการความช่วยเหลือ แต่ปากกลับแข็งทื่อไปเลยเมื่อถูกนัยน์ตาสีเทาขุ่นมองมาอย่างเยือกเย็นและน่ากลัวยิ่งกว่าครั้งไหน

แต่เขาไม่ได้ใช้มันมองฉัน

หมับ!

เพียงไม่นานหลังจากนั้นเจ้าของร่างสูงในชุดไปรเวทสีดำก็กระซอกคอเสื้อฉันข้างๆ ฉันด้วยพลังกำลังอันมหาศาล ส่งผลให้มันถลาไปตามแรง

ผัวะ!

พะ พี่จูน เขามาได้อย่างไร...

ขณะที่ฉันยังคงนั่งอึ้ง พี่จูนก็จัดการมันด้วยหมัดหนักๆ ซึ่งแรงพอจะทำให้คนรับหมายหลังลงไปกับพื้น แน่แน่นอนว่าเสียงความรุนแรงทำให้กระเป๋ารถเมลี่ที่เผลอหลับสะดุ้งตื่น รีบวิ่งเข้ามาด้วยสีหน้าตื่นตระหนก

“เฮ้ยๆ อย่ามีเรื่องกันบนนี่!”

พีบ!

พีจุนหยิบแบงก์พันจากกระเป๋าตังค์แล้วโยนใส่หน้ากระเป๋ารถเมล์คนนั้น ทั้งๆ ที่เขายังกองหน้าคนบนพื้นด้วยสายตาอันตรราย

“เอาเงินไป แล้วอย่ามายุ่ง” เสียงเยือกเย็นกระซิบบอก “ส่วนมึง จะยอมไปโรงพักดีๆ หรือให้กูลากมึงไป?” และเสียงของเขาก็เย็นเยียบยิ่งขึ้นไปอีกตอนถามลุงโรคจิตคนนั้น ฉันทึ่งได้เลยว่าพีจุนกำลังโมโหเพราะคำพูดของเขากระโชกกระชังอย่างที่ไม่เคยเป็น

“คะ เดี่ยวผมพามันไปโรงพักเองครับ” เสียงกระเป๋ารถเมล์ดังขึ้น เขาเก็บแบงก์พันใส่กระเป๋าเรียบร้อยแล้ว คงกลัวพีจุนแน่เลย...

“ขอบคุณ” พีจุนเอ่ยสั้นๆ แล้วเตะขาของคนที่นั่งที่ด้วยท่าทางแสนห่าม “ตัวเล็ก มากับพี” เมื่อเห็นว่าฉันทึ่งนั่งตัวสั่นด้วยความกลัว เขาจึงเรียกฉันทเบาๆ โทนเสียงเปลี่ยนไปจากก่อนหน้านี้พอสมควร แต่ก็ยังน่าเกรงขามอยู่ดี

“คะ ค่า...” ฉันทขานรับ จากตอนที่ขยับตัวแทบไม่ได้ พอเห็นหน้าพีจุนกลับไม่ลังเลสักนิดที่จะก้าวเท้าเข้าไปหาเขา

พีจุนคว้ามือฉันทไว้พวักอย่างแนบแน่น เขาพาฉันทย้อนกลับไปทางเดิม จนเห็นรถคันหรูจอดอยู่ข้างๆ สวนสาธารณะไม่ไกลจากมหาวิทยาลัย “พีจุนมารับตัวเล็ก...”

“ทีหลังไม่ต้องขึ้นรถเมล์แล้ว เดี่ยวพีมารับตอนเลิกเรียน” พีจุนเอ่ยเสียงหัวเราะ เป็นเวลาเดียวกันกับที่เขาพาฉันทมาถึงรถ ฉันทเองก็พยักหน้ารับอย่างว่าง่าย เจอบแบบนี้คงไม่กล้าขึ้นรถเมล์ไปอีกนานเลย “ถ้าจำไม่ผิด เมื่อคืนพีก็บอกเราไปแล้วว่าจะไปรับไปส่ง แล้วทำไมไม่ฟัง”

“ตัวเล็กสิมคะพีจุน” ฉันทเข้ามานั่งในรถแล้ว ส่วนพีจุนกำลังขับรถโดยยังคงทำสีหน้าเรียบนิ่ง

ฉันทลอบมองร่างสูงอยู่เป็นระยะ รู้สึกดีใจและโล่งอกที่เขามาช่วย แต่ก็โมโหตัวเองที่ลืมไปซะสนิทว่าเขาจะมารับตอนเลิกเรียน สงสัยเป็นเพราะความเคยชินแน่ๆ

“ทีหลังก็จำไว้นะ ถ้าลืมอีกจะโดนทำโทษ” ต่อบไปตัวเล็กจะจำให้ขึ้นใจเลยค่า!

พีจุนพาฉันมาถึงคอนโดฯ โดยใช้เวลาไม่นานนัก ฉันเดินคอคดตามเขาไปไม่กล้าพูดอะไรมาก รู้ว่าพี่เขายังหงุดหงิดอยู่

“ไหนพี่ขอคุณหน่อย”

“ดูอะไรคะ” ฉันถามอย่างไม่เข้าใจเมื่อพีจุนกดให้ฉันนั่งบนโซฟา ส่วนเขาย่อตัวลงและก้มหน้ามองรอยตรงต้นขาของฉัน...

โห ลูกโรคจิตคนนั้นบีบจนฉันได้รอยสีม่วงกลับมาเลย!

ถึงว่า... มันเจ็บนิดๆ

“...” พีจุนเงิบใส่ เขามองรอยตรงนั้นเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไร ฉันจึงก้มหน้าตามเพราะอยากรู้ว่าเขากำลังทำหน้าแบบไหนอยู่

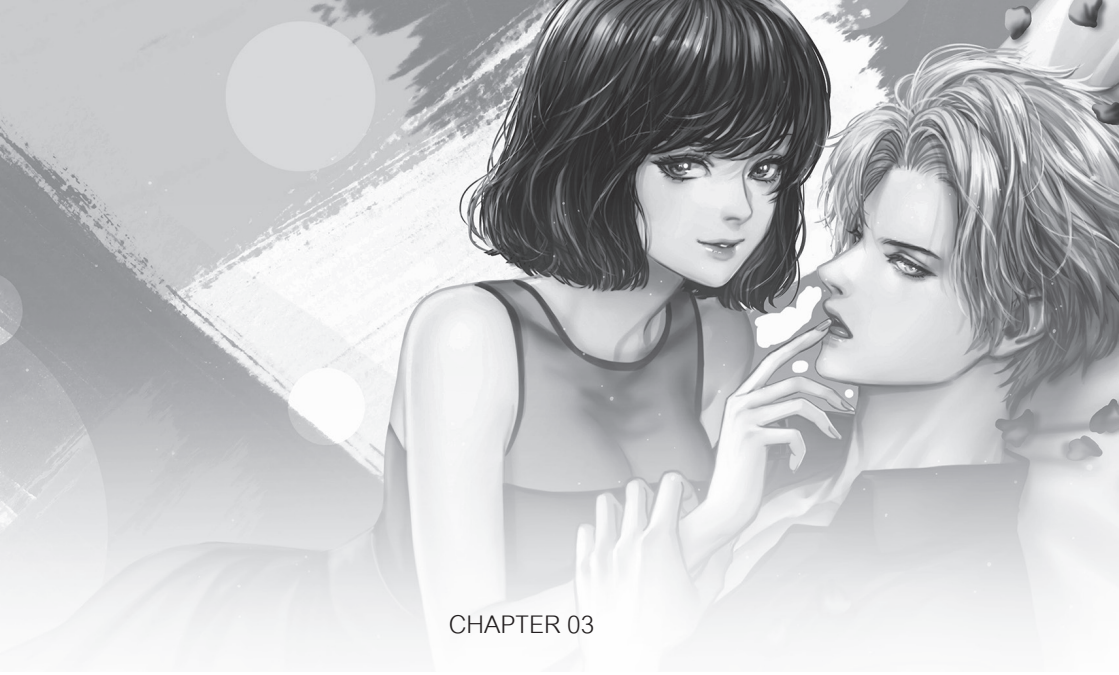
“พีจุนขา ตัวเล็กไม่เป็นอะไร” เขากำลังโทษตัวเองหรือเปล่านะ เพราะแม่ไว้ใจเขาและฝากให้ดูแลฉันในฐานะน้องสาวนี่นา

“...”

“มันก็เจ็บนิดๆ แต่ตัวเล็กทนได้!” ฉันทำเสียงสดใสจนพีจุนข้อนตาขึ้นมา “คะคือว่า... เอายาหม่องทา สองสามวันก็หายแล้ว”

“เพื่อเจ้า...”

CHAPTER 03

“ตัวเล็กไม่ได้เพื่อเจ้อสักหน่อย ฮะ”

กำลังจะเถียง แต่พี่ปูกลับทำให้ฉันชะงักและกลืนถ้อยคำทั้งหมดลงคอด้วยการใช้ริมฝีปากร้อนเหมือนไฟจูบเบาๆ บริเวณรอยข้ำ

ความเปียกชื้น ไร่ร้อน และความรู้สึกแปลกใหม่ทำให้ฉันเกร็งตัว จิกเข้ากับพื้นโดยอัตโนมัติ ถึงจะใช้เวลาไม่นาน แต่ก็มากพอจะทำให้ฉันร้อนผ่าวไปทั้งหน้า นี่มันวิธีการรักษาแบบไหนเนีย ไม่ดีเลย...

“เพียง” พี่ปูผละออกเพียงเล็กน้อยและเป่าลมใส่จนไร่ร้อนแผดเผาส่วนนั้น

“ตัวเล็กไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ มารายมณฑริวิเศษใส่กันทำไม” ฉันทำแก้มพอง

“ไม่ใช่เด็ก แล้วเมื่อกี้ใครน้ำตาคลอ” พี่ปูหยัดตัวขึ้น เขาเดินเข้าไปเอาอะไรสักอย่างในห้อง ก่อนจะออกมาพร้อมมายาที่ยี่ห้อหนึ่ง ตอนแรกฉันคิดว่าเขาจะให้ฉันทาเอง แต่เปล่า! พี่ปูนะ เขาย่อตัวลงในท่าเดิม บ้ายยากับเรียวนิ้วยาวๆ ก่อนเอามาทาเบาๆ บริเวณรอยข้ำ

ปากพี่เขาร้อน ลมหายใจร้อน แต่ทำไมมือเย็นขนาดนี้ละ

“ที่จริงตัวเล็กทาเองได้” ฉันทำท่าจะแย่งยาจากมือเขา แต่พี่ปูชักกลับไปและยังคงนวดเบาๆ บริเวณต้นขาของฉัน “ตัวเล็กทำเองได้... จริงๆ นะคะ”

“นั่งเฉยๆ ไปเหอะ” พี่ปูพูดเสียงเข้ม “พี่พอใจจะทำ อย่ามาพูดมาก” ออก

แนวดู แต่ฉันกลับยิ้มออกมานิดหน่อย

นอกจากแม่สุดที่รักของฉันแล้ว ก็มีพี่จูนนี่แหละที่ชอบดูแต่ทำตัวใจดีซัดกับคำพูด แถมยังก้มหน้าก้มตาพยายามให้ตอนฉันมีแผลต่างๆ ที่ไม่ได้ขอร้องเลยสักนิด

“พี่จูนน่ารักจังเลย” มันเลยอดไม่ได้ที่จะชม ฉันมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้พูดอะไรผิดไปนะ ทว่าเขากลับชะงักอย่างรุนแรงไปพักหนึ่ง ไม่นานนัยน์ตาคมกิริบก็ซ้อนขึ้นขึ้นมา ริมฝีปากสีแดงติดคล้ายก้นเล็กน้อยก่อนจะปริปากเอ่ย

“พี่น่ารักเฉพาะกับคนที่ตัวเองจีบไป” หือ... “เดี๋ยวพี่ต้องไปทำงาน อาหารอยู่ในห้องครัวนะ”

ฉันเอียงคอ พี่จูนลุกขึ้นปุบปับมาก รู้ตัวอีกทีเขาก็เดินเข้าห้องไปซะแล้ว นั่นสินะ พี่จูนต้องออกไปทำงานช่วงสามทุ่ม เห็นว่าเป็นคลับอะไรสักอย่างเนี่ยแหละ

แต่ว่านะ เรื่องเมื่อกี่ยังคาใจอยู่เลย

แสดงว่านอกจากน้องสาวอย่างฉันแล้ว ก็ยังมีคนที่เขาชอบไซ้ใหม่ถึงจะถูกปฏิบัติด้วยแบบนี้

โห... อยากเห็นหน้าผู้หญิงที่พี่จูนชอบจังเลย

คืนนั้น

ฉันนอนเล่นเกมโทรศัพท์จูนผล็อยหลับไป และไม่รู้ว่าตัวเองหลับไปนานแค่ไหน... รู้เพียงแค่ว่ามีบางอย่างกำลังเคลื่อนไหว อ่า~

เสียงลมหายใจ

การยุบตัวของเตี้ยนอน

แล้วก็... อะไรบางอย่างที่ทาบทับเบาๆ บนแก้มของฉัน ให้ความรู้สึกที่ร้อนและเย็นไปในคราวเดียว ฉันเหมือนคนมีสติ แต่ก็ไม่สามารถลืมตาขึ้นมาได้ สงสัยฝันอยู่แน่ๆ

“จื่อ” ฉันตื่นด้วยความรำคาญเพราะบางสิ่งที่มีสัมผัสผิวแถมมันแข็งๆ คล้ายไรหนวด หรืออาจจะเป็นอะไรสักอย่างคล้ายเส้นผมแต่แข็งกว่า

“ไม่กวนแล้ว”

และเสียงทุ้มกังวานปริศนานั้นก็กระซิบข้างหู ก่อนจะหายไปพร้อมๆ กับสติของฉันในคืนนั้น

เข้าถัดมา

เมื่อคืนฉันโดนผีอำ!

จำไม่ได้หรือว่ามันเป็นยังไง แต่มีบางอย่างอยู่ใกล้ๆ และสัมผัสตัวฉัน

ตอนแรกคิดว่าแค่ฝัน แต่ความรู้สึกมันบอกว่าฉันไม่ได้คิดไปเอง! มีบางอย่างเกิดขึ้นกับฉันจริงๆ!

“พี่จูน ตื่นๆ! ตัวเล็กโดนผีอำ” ฉันวิ่งแจ้นเข้ามาในห้องเขากันที่รู้สึกตัว พี่จูนที่นอนหลับปุ๋ยครางเบาๆ และค่อยๆ ลืมตาขึ้น “ห้องนั้นมีผี!” ฉันพียงพลางขึ้นนิ้วไปยังห้องของตัวเอง

“بابอ” พี่จูนตอบสั้นๆ แล้วหลับต่อ เขาดูเหนื่อยและเพลียเอามากๆ ครั้นเมื่อดูเวลาก็พบว่านี่มันเพิ่งแปดโมงเช้า ถ้าจำไม่ผิด พี่จูนบอกว่าเขาเลิกงานตีสองตีสามตลอด แสดงว่าตั้งแต่เลิกงานมาเขาได้นอนไปไม่กี่ชั่วโมงเองสินะ

“รอพี่จูนตื่นก่อนก็ได้”

ยังไปเขาก็ต้องตื่นก่อนปายอยู่ดี วันนี้ฉันมีเรียนปายสองนะ

ฉันเห็นใจคนทำงานจึงไม่รบกวนเวลานอนเขาอีก ทว่าในช่วงที่หมუნตัวเตรียมเดินออกมา ร่างทั้งร่างก็ถูกรั้ง ส่งผลให้ถลาลงไปนอนแหมะบนเตียงอย่างช่วยไม่ได้ รู้ตัวอีกทีก็ถูกทอนแขนแข็งแรงของพี่จูนโอบกอดอย่างแน่นหนาซะแล้ว

“ไหน เล่ามา” พี่จูนเอาหน้ามาชนไหล่และหลับต่ออย่างไม่ทุกข์ร้อน แต่ปากตันขยับเหมือนรับรู้ทุกๆ อย่างแม้สองตาจะปิดสนิท

“พี่นอนต่อก็ได้ละ ตื่นแล้วตัวเล็กจะเล่าให้ฟัง” ฉันพยายามดันเขาออก แต่พี่จูนทำตัวยิ่งกว่าปลาหมึกซะอีก! “พี่จูนนน ตัวเล็กอี๊ดอี๊ดน้ำ” กอดแน่น กอดแรง กระตุกจะหักอยู่แล้วเนี่ย

“เล่ามา พี่ฟังอยู่” พี่จูนเอ่ยพึมพำซิดซอกคอค ฉันตัวชาวาบแต่พยายามไม่คิดอะไร

“มีผีในห้องนั้นอะ” ในเมื่อเขาไม่ยอมปลดปล่อย ฉันจึงตัดสินใจเล่าให้ฟังซะตอนนี้ “ผีมันทำเตียงยุบได้ด้วย แก้มตัวเล็กยังร้อนๆ อยู่เลย”

“ทำไมแก้มต้องร้อน” เขาถามกลับมา

“ตัวเล็กไม่รู้” ฉันเลยส่ายหน้า เมื่อคืนเหมือนกึ่งหลับกึ่งตื่น ฉันเป็นพวกหลับลึกแล้วชอบละเมอ แต่ไม่เคยเจออะไรแบบนี้เลย

พีจุนขยับตัวเล็กน้อยในลักษณะที่ยังเกยค้างและกอดก่าย

“เรากลัวหรือไง” พีจุนกระซิบถาม แน่นอนว่าฉันพยักหน้ารับคำ ใครจะไม่กลัว
ผีบ้างล่ะ ยังกดีที่ฉันรู้สึกตัวตอนเช้า ถ้าผลอสะตู่ตั้งต้นตอนกลางคืนได้มีน้ำตาแตกแน่ๆ
“คราวหลังถ้ากลัว... มานอนนี่ก็ได้”

คำบอกกล่าวนั้นทำให้ฉันเอี้ยวหน้าไปหาและเห็นว่าพีจุนตื่นแล้ว เรือนผมยุ่งๆ
ยิ่งขับให้เขาดูแบาดและน่ารักไปพร้อมๆ กัน

“ตัวเล็กนอนได้หรือคะ” ฉันทาม รู้สึกตื่นเต้นกับความใจดีของเขา พี่ชายฉัน
ใจป่าโคตร!

“ได้ดี เดี๋ยวพี่กว้าง”

ถึงจะรู้สึกทะแม่งหน่อยๆ ก็เถอะนะ...

หนึ่งชั่วโมงต่อมา

“คอฟีจุนมีรอยสีม่วงน่ากลัวมากอ่า!”

ฉันมองรอยแผลกๆ บริเวณต้นคอที่จุนตาปริบๆ ในขณะที่เจ้าตัวดูไม่ทุกข์ร้อน
เท่าไรหรอก เขาแต่นั่งดูทีวีสบายใจเฉิบอยู่ได้

เราเพิ่งกินอาหารเช้าเสร็จเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน กว่าจะถึงเวลาเรียนก็อีกหลาย
ชั่วโมง พีจุนเลยพาฉันมานั่งเล่นที่ห้องรับแขกและเปิดทีวีให้ดู ทว่าฉันมัวแต่สนใจรอย
ตรงคอเขาไป

ยิ่งมองใกล้ๆ ยิ่งเห็นชัดเจนว่ามันข้ำมากขนาดไหน เสียตายคอขาวๆ เลยนะ
เนี่ย...

“มองอะไรขนาดนั้น ไม่เคยเห็นหรือไง” พีจุนละลายจากทีวีแล้วหันมาหา
ฉัน

“เคยเห็นในหนังคะ... ผู้ใหญ่เขาทำกัน” ฉันตอบตรงๆ และคิดว่ามันไม่น่าอาย
เท่าไรที่จะพูด

ก็พีจุนเป็นผู้ใหญ่แล้วนี่นา เขาเรียนจบแล้ว ทำงานแล้วด้วย ประสบการณ์
ความรักแบบลึกซึ้งถือว่าเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว

หุย ฉันไม่ควรร้องไห้ใหม่อะ แต่เห็นมันข้ำมากเกินไปเลยอดถามไม่ได้ไง

“แล้วตัวเล็กอยากเป็นผู้ใหญ่หรือเปล่า” พีจุนยกมือขยี้ผมฉันจนยุ่งเหยิงเป็น

อีเพ็งราวกับมันเขี้ยว ไม่แน่ใจว่ามันเขี้ยวจริงหรือเปล่า เล่นชะฉันโคลงไปทั้งตัวเลย ถึงอย่างนั้นก็เถอะ! คำถามแบบนั้นคืออะไรกัน พุดจาแปลกๆ อีกแล้วนะเนี่ย “ถ้าเป็นผู้ใหญ่แล้วโดนแบบนี้ตัวเล็กไม่เอาดีกว่า...” ยิ่งมองรอยข้ำบนคอ พี่จูนก็ยิ่งกลัว “ว่าแต่... มันเจ็บไหมอะ” ฉันชะงักหน้าเข้าไปใกล้ ใช้นิ้วแตะเบาๆ บริเวณนั้น แต่สัมผัสโดนแค่นิดเดียวข้อมือก็ถูกคว้าเอาไว้ด้วยฝ่ามือที่ร้อนและเย็นไปในคราวเดียวอย่างแปลกประหลาด

ฉันทำหน้างง เมื่อก็เตะแรงไปเหวอ

“ตัวเล็กอยากลองใหม่จะได้รู้” พี่จูนถามในขณะที่ข้อมือยังถูกเขากอบก้ำเอาไว้ ไม่แน่นเท่าไร แต่ก็สลัดไม่ออก

“โหย ไม่เอาค่า” ฉันส่ายหน้าเป็นพัลวันชนิดที่ว่าคอแทบหลุดออกจากบ่า อยู่ดีๆ กรอบหน้าก็พร่างพราวไปด้วยเหงื่อ

“จั้นตัวเล็กทายาให้พี่หน่อย ตอนนี่เจ็บนิดๆ แล้ว” พี่จูนเบ้หน้าเล็กน้อยจนฉันแปลกใจ เมื่อก็ยังดูซึลๆ ไม่ใช่เหวอ อยู่ดีๆ เจ็บเฉย!

แต่ฉันก็พยักหน้า ไม่ปฏิเสธเพราะเมื่อวานเขาก็ตั้งหน้าตั้งตาทายาให้ฉัน แถมยังทำอาหารให้กินตอนเช้าอีกด้วย เรื่องตอบแทนพระคุณนะขอให้บอก ตัวเล็กไม่เกียจ!

“โอเซ พี่จูนรอแป๊บค่า” พอพี่จูนปล่อยข้อมือฉันก็รีบวิ่งเข้าไปในห้อง ใช้เวลาไม่นานก็ออกมาพร้อมยาทาตลับเดียวกันกับที่พี่จูนทาให้เมื่อวาน “ไหนๆ เขาคอมมาให้ตัวเล็กดูหน่อย เดี่ยวทาให้ครบผม~” ฉันทั้งตัวลงนั่งซำๆ เขาซึ่งใกล้กว่าเดิมเล็กน้อย

เวลาฉันเริ่มสนิทกับใครก็จะเป็นแบบนี้แหละ แม้ว่าพี่จูนยังคงมีกลิ่นอายความน่ากลัว แต่เขาคู่กับฉันมากเลยนะ

“...” พี่จูนไม่พูดอะไร เขายอมยื่นคอเข้ามาใกล้จนได้กลิ่นแซมพูหอมๆ จากเรือนผมสีเทาของเขา

ฉันบ้ายาลงบนรอยข้ำสีเข้ม ค่อยๆ ใช้ปลายนิ้วกดนวดด้วยแรงระดับหนึ่งที่ไม่ทำให้พี่จูนเจ็บ

แต่ว่านะ เสียงครางต่ำจากเขาทำให้ฉันหยุดชะงัก

“ตัวเล็กทำแรงไปเหวอ ชะ ขอโทษ” ฉันกลืนน้ำลายลงคอเมื่อร่างสูงใช้สายตา

ราบเรียบฆ่าเสียงมาทางนี้ กระทั่งเสียงหัวเราะในคอเด็ดลอดออกมา... แต่หน้าเขายังเป็นเหมือนเดิมเลย ซักงงๆ การแสดงอารมณ์ทางสีหน้าของเขาแล้วนะ

“แรงๆ เลย พี่ชอบ”

พี่ชายฉันเป็นมาไซคิสต์หรือเนี่ย...

“แล้วมาทำหน้าโหดใส่ตัวเล็กทำไม!” ฉันเบะปากใส่

“พี่แค่คิดว่า...” พี่จุนหลุบตามองริมฝีปากฉัน “ถ้ารอยมันถูกทำด้วยปาก ก็ต้องลบด้วยปาก”

“ฮ๊ะ” จบคำพูดได้ไม่ทันไรท่อนแซนแซ็งแรงของพี่จุนก็โอบรอบเอวฉันทันที แม้จะไม่รุนแรง แต่ระดับพลังกำลังของเราสองคนต่างกันมาก เป็นผลให้ฉันถลาลงเข้าไปใกล้จุนริมฝีปากเกือบแตะโดนลำคอของเขา

พี่จุนทำตัวน่ากลัวอีกแล้ว!

“ตัวเล็กอยากลองไหม บางทีพี่อาจจะหายเจ็บ” พี่จุนเปลี่ยนมากระซิบด้วยน้ำเสียงมีเสน่ห์ พลันอุณหภูมิมือรอบกายเย็นเฉียบจนรู้สึกขนลุกเกรียว

ฉันส่ายหน้าไปมาอย่างรุนแรง พยายามเอาตัวเองออกจากวงแขนกว้าง แต่ก็ไร้ผล

หลายวันที่ผ่านมาพี่จุนทำแบบนี้ตลอดเลย ฉันหมายถึง... เขาชอบทำตัวเหมือนกำลังเรียกร้องความสนใจ หรืออาจจะสร้างความสนิทสนมกับฉันในแบบของตัวเอง แต่ก็นั่นแหละ! พิลึกก็พิกลก็อึดอัดดีเลย

ฉันพยายามไม่คิดอะไรแต่ลมหายใจกลับสั่นระริกไปหมด คล้ายว่ากำลังถูกเขาฆ่าทางอ้อมยังไงยังงั้น

ยิ่งอยู่ใกล้ก็ยิ่งได้กลิ่นบุรุษเพศอย่างชัดเจน และมันอดคิดในใจไม่ได้ว่า... กลิ่นตัวพี่จุนหอมมาก!

ขนาดมิกลิ่นนูหรือจางๆ เจ็บบนก็ยังรู้สึกว่ามันน่าหลงใหล โห... ไหนบอกว่าจะไม่ได้คิดอะไรไงไอ้ตัวเล็ก ไม่ได้การแล้วเนี่ย

“ตัวเล็กจะโกรธพี่จุนแล้ว!” ฉันขึ้นเสียงเมื่อได้ยินสัญญาณเตือนภัยจากข้างใน

“พี่ทำอะไรผิด” พี่จุนเลิกคิ้ว แแรงกอดถูกคลายเล็กน้อยแต่ก็มากพอจะทำให้ฉันตื่นแล้ววิ่งไปอยู่อีกฟากหนึ่งของโซฟา รู้สึกโล่งอกขึ้นเยอะเลย เมื่อก็เกือบตายเนะ

“พี่จูนพูดจาแปลกๆ!” ฉันจ้องหน้าเขาและเห็นรอยยิ้มจางๆ บริเวณมุมปากปรากฏออกมา ก่อนที่ร่างสูงจะหันไปสนใจทีวีต่อราวกับว่าเมื่อสักครู่นี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น

“ไม่เห็นจะแปลกเลย” เขายักไหล่และไม่ได้มองหน้าฉัน

“แปลกสิคะ ก็พี่จูนนะ...”

“พี่ทำไม?” อีกครั้งที่เขาเลื่อนสายตากลับมา เพราะแบบนั้นฉันจึงสายหน้าแทนคำตอบ ขึ้นพูดถึงมันอีกครั้งฉันจะต้องรู้สึกดุ่มๆ ต่อมๆ ที่อกแน่นเลย ขนาดไม่ค่อยเข้าใจเขาเท่าไรก็เถอะ

“ตัวเล็กจะไปเปลี่ยนชุด”

ฉันตัดสินใจวิ่งเข้าไปในห้อง พยายามจะไม่คิดอะไร แต่แล้วภาพในวันนั้นก็ลอยเข้ามาในหัวเหมือนต้องการตอกย้ำอะไรบางอย่างในความทรงจำของฉัน ครั้งแรกที่เราเจอกัน พี่จูนดูอันตรายไม่ต่างจากตอนนี้ แต่วันนั้นเขายังสร้างรอยแปลกๆ บนตัวฉันด้วย

รอยพวกนั้นนะ คล้ายๆ กับที่อยู่บนคอพี่จูนเลย มันไม่เจ็บแต่กลับร้อนวูบวาบยิ่งดีที่แม่ไม่ค่อยอยู่ติดบ้านและมัวแต่่วนเรื่องงานจนไม่ได้สังเกตรอยบนตัวฉัน และฉันเองก็เซฟตัวเองอย่างดี เอายามาทาทุกวัน ใส่เสื้อแขนยาวด้วย

ฉันคิดในแง่ดีเพราะตอนนั้นเราไม่รู้จักกัน แต่เอาจริงๆ ยังสงสัยไม่หายเหมือนกันว่าทำไมถึงถูกส่งตัวไปหาพี่จูน ฉันจำได้ว่าออกมาซื้อขนมหน้าปากซอย แต่มีกลุ่มคนน่ากลัวเข้ามารวบตัวฉัน ทำให้ฉันสับสนและหมดสติ ไม่สามารถรับรู้อะไรได้จนกระทั่งได้พบกับพี่จูนในเช้าถัดมา

ยังดีหน่อยที่วันนั้นฉันถือเงินไปแค่ร้อยเดียว ไม่ได้เอาของมีค่าต่างๆ รวมถึงโทรศัพท์มือถือออกมา จะเรียกว่าโชคดีก็ได้ที่ฉันเจอพี่จูน แต่ก็ไม่มั่นใจหรือกว่ามันดีจริงๆ หรือเปล่า

ฉันแค่หวังว่าเขาจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคนพวกนั้น

หลายวันผ่านไป

พี่จูนเพิ่งออกไปทำงาน ตอนแรกนะฉันขอติดสอยห้อยตามเพราะไม่อยากจะอยู่คนเดียว แต่เขากลับทำเสียใจใส่ ห้ามไม่ให้ฉันไปที่นั่นเพราะมันอันตราย

ถ้าอันตรายแล้วพิจนไปทำงานที่นั่นทำไมเล่า!

“เฮอะ ดูหนังดีกว่า” เพราะพຽงนี้ฉันไม่มีเรียนและวันนั้นนอนดึกได้ บวกกับความที่ยังไม่ค่อยง่วงด้วยอะไรด้วยฉันจึงออกไปยังห้องนั่งเล่น คຽๆ แผ่นหนังมากมายในลิ้นชักเพราะอยากหาอะไรทำระหว่างนี้

ใช้เวลาคຽๆ อยู่นานสองนานก็ยังไม่เจอแนวที่ใช้ด็กที สุดท้ายเลยตัดสินใจคล้าๆ เอา ได้แผ่นไหนเอาแผ่นนั้น

และฉันได้หนังผี!

“โสก” ฉันแทบจะปล่อยโฮ เป็นคนชอบดูหนังผีเหมือนกันนะ แต่ในขณะที่เดียวกันก็เป็นคนกลัวผีมากๆ จนบางครั้งเก็บเอาไปฝัน ร้ายกว่านั้นคือนอนไม่หลับเลยตลอดคืน

แต่เอาเถอะ ดูจากหน้าปกหนังแล้ว คงไม่นานกลัวเท่าไรหรืออกรรม ถ้ามันหลอนมากๆ ค่อยปิดแล้วรีบเข้านอนก็จบ!

และสุดท้ายฉันก็ขนผ้าห่มจากในห้องมาข้างนอก เอาพันตัวเองให้เหลือแค่ลูกตา...

ฉากแรกไม่มีอะไรมาก แต่ดนตรีและบรรยากาศมันขมุกขมัวชวนขนลุกเอาเรื่อง เพราะแบบนั้นฉันจึงหรีเสีียงลง แต่...

เฮ้!!!

“แม่จ้าา~ ฮือออ!” ฉันแหกปากร้องเหมือนคนสติหลุดเพราะในช่วงที่กำลังจะกดปุ่มเบาเสียง ใ้ผีหน้าและที่ไรที่ทำอะไรจะปรากฏก็โผล่มาให้เห็นในระยะประชิด ข้า้ร้ายกว่านั้นคืออาการตกใจทำให้ฉันพลาดกดปุ่มเพิ่มเสียง! แน่นอนว่านั่นทำให้ฉันแทบเป็นบ้า ลนลานกดปิดแทบไม่ทัน

ไม่ดูแล้ว!

ฉันนั่งหอบหายใจ ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดว่าจะเข้านอน แต่ภาพหลอนๆ เมื่อสักครຽนี้ยังคงติดตา เหลือบข้า้ย แลขวา เอี้ยวตัวไปด้านหลังข้า้ๆ หลายรอบ อาการแบบนี้มันมาอีกแล้ว... จื่อ

“เมื่อไหร่พิจนจะกลับมามีอะ” ฉันเริ่มบ่น มองนาฬิกาก็พบว่าตอนนี้ค่อนข้างดึกแล้ว ถ้ามีคนอยู่ด้วยคงจะดี

ฉันแม้มีริมฝีปากแน่น ซึ่งไม่นานหลังจากนั้นก็ตัดสินใจส่งไลน์ไปหาพิจน...

ที่ SL Club

[บทบรรยาย: จูน]

“มึงดูผู้หญิงคนนั้นดิ นมเป็นนม ตูดเป็นตูด”

ไอ้โฮปสะกิดให้ผมดูผู้หญิงคนหนึ่งทีเพิ่งเดินผ่านหน้าเราไป แต่ผมแค่ขำเลี้งแบบไม่ใส่ใจ

“มึงมองไปคนเดียวเหอะ” ผมตอบเสียงเนือย

ตอนนี้คลับใกล้ปิดแล้ว ลูกค้าบางส่วนเริ่มทยอยกลับ และแน่นอนว่าผมต้องอยู่จนวินาทีสุดท้ายเพื่อตรวจเช็คความเรียบร้อย เช็คเงิน เช็คพวกอาหารเครื่องดื่ม ถึงจะมีพนักงานภายในร้านอยู่จำนวนหนึ่ง แต่หลายครั้งผมมักลงมือด้วยตัวเอง

เรียกง่าย ๆ ว่าเป็นทั้งเจ้าของและพนักงานนั่นละ

“เฮ้ออีกละ พ่อคนเย็นชา~” ไอ้โฮปแซว “นี่ๆ กูรู้นะว่ามึงปิดบังอะไรไว้”

“อะไรมึง” ผมหันกลับไปมองอย่างไม่ไว้ใจ ยิ่งเห็นรอยยิ้มกะลิมกะเหลี่ยขายบนใบหน้ากวนประสาทก็ยิ่งรู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากล

“ไอ้เกรย์มันมาบอกกูไว้ว่าเห็นรูปเด็กผู้หญิงในโทรศัพท์มึง หน้าตาน่ารักน่าพิตมาก ๆ”

“...” ผมกลืนน้ำลายลงคออย่างเชื่องช้า แต่สีหน้ายังเป็นปกติ ลีๆ แอบเคืองอยู่เหมือนกัน

ไม่ได้โกรธที่มันรู้ เพราะผมซี้ๆ ก็เจตนาจะปิด ไอ้ที่ทำให้รู้สึกกูรู้มันนี่คือคำพูดของมันต่างหาก หน้าตาน่ารักน่าพิตเหวอ เหอะ

มีเมียเป็นตัวเป็นตนแล้วก็ยังไม่วายใจหนีไปทั่ว

“น้องเขาชื่ออะไรวะ” มันเข้าซี้ ผมเลยทำท่าจะเดินหนี แต่ไอ้เกรย์ที่ไม่ว่าว่าเดินมาตั้งแต่ตอนไหนดักไว้ซะก่อน

เฮอดี สวมหัวกันแกงฉิบหายไอ้พวกนี้

“ผมก็อยากูรู้ซะ” ไอ้เกรย์อายุน้อยกว่าผมหลายปี เห็นทำตัวเป็นเด็กหนุ่มแบบนั้นแต่ร้ายเอาเรื่อง

“ยุ่งน่า”

ครืดๆ

ผมกำลังจะฝ่าพวกมันออกไป แต่แล้วแรงสั่นเตือนของวัตถุในกระเป๋ากางเกง

ทำให้ผมต้องล้วงมันขึ้นมาดู ตอนแรกกะจะเพิกเฉยไม่สนใจ แต่พอเห็นว่าใครเป็นคน
ส่งไลน์มาก็อดไม่ได้ที่จะเปิดดู

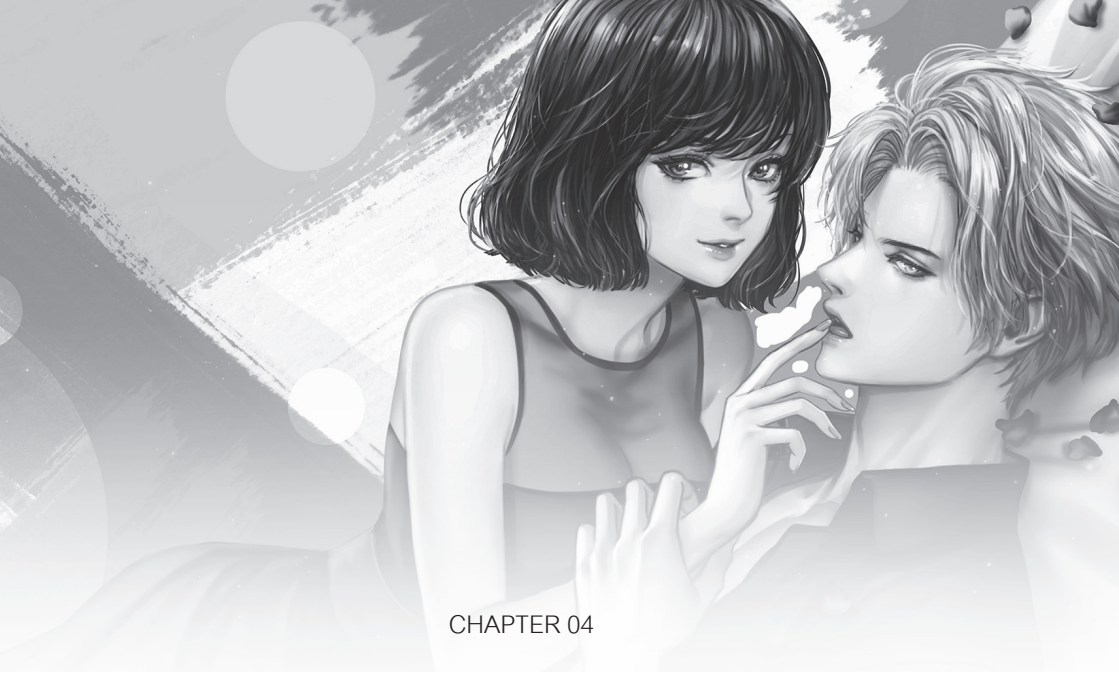
Tualek: พี่จูนขา ตัวเล็กคิดถึง รีบๆ กลับมาน้ำ~

Tualek: ตัวเล็กจะรอหีบผม! <3

ผมไม่รู้ว่ายัยนั่นกำลังคิดอะไร แต่ทันทีที่อ่านจบผมก็ไม่ลังเลที่จะหันกลับไป
หาไอ้โฮป

“มึง กูฝากปิดร้านด้วย”

CHAPTER 04

“ขยับอ่อนเหลือเกิน...”

ผมพิมพ์อย่างหงุดหงิดเมื่อนึกถึงข้อความที่ตัวเล็กเป็นคนส่งมา รู้ตัวบ้างไหมว่าประโยคพวกนั้นมันทำให้ผมแทบเป็นบ้า

ผมใช้เวลาขับรถกลับบ้านโดย ไม่นานนัก ไม่ได้รีบอะไรขนาดนั้น แต่ไม่รู้ทำไมไม่รอบนี้ถึงที่หมายเร็วกว่าทุกครั้ง บางทียัยเด็กตัวน้อยนั้นอาจจะมีส่วนก็ได้... มั่งแกรก!

ผมแตะคีย์การ์ดเพื่อจะเข้าไปข้างใน แต่แล้วเท้าทั้งสองข้างต้องชะงักก็เมื่อเห็นร่างบางในชุดนอนลายสิงโตนั่งจุ่มปุ๊กอยู่หน้าห้อง ยังดีที่ยังมีมือทั้น ไม่งั้นประตูได้กระแทกเหม่งยัยนั้นเข้าแน่ๆ

“มานั่งทำไมตรงนี้” ผมส่งเสียงดูขณะก้มมองยัยเด็กคือที่ยกมือขยี้ตาอย่างง่วงงุน แสดงว่านั่งรอผมตั้งแต่ที่ส่งข้อความมาหาแล้วสินะ

ทำตัวปัญญาอ่อนซะมด...

“ตัวเล็กรอพี่จนอะ พี่กลับโคตรตึกเลย” ยัยนั้นทำหน้างอเหมือนผมทำอะไรผิดไป ยิ่งกว่านั้นนะ เจ้าตัวยังเดินเข้ามาใกล้แล้วขยี้มือทั้งสองกับชายเสื้อ ออกแรงกระตุกเบาๆ เหมือนกำลังเรียกร้องความสนใจ

แน่นอนว่าผมไม่ได้ละสายตาไปจากตัวเล็กเลย ยัยนั้นงยหน้าขึ้นมา ผมเอง

ก็ก้มหน้าลงไป ได้กลิ่นแป้งเด็กอ่อนๆ จากตัวยัยนั่นด้วย

“แล้วรอพี่ทำไม” ผมถามอย่างสงสัย

“ตัวเล็กกลัวผี” ยัยนั่นให้เหตุผล พร้อมเขยิบเข้ามาใกล้จนช่องว่างระหว่างเราแทบไม่เหลือ “ตัวเล็กไม่กลัวอยู่คนเดียวอะ” สีหน้าตอนยัยนั่นพูดมันน่าเอ็นดูโคตรๆ และผมเพิ่งรู้ว่าตัวเองเผลอเผลอเผลอเผลอปากแน่นขณะจ้องลึกเข้าไปในดวงตากลมโตที่ไม่ว่าอะไรก็บยาเสน่ห์

“รีบไปนอนได้แล้ว” ผมเบี่ยงตัวแล้วเดินเข้าไปในห้อง ใช้ว่าไม่สนใจน้อง แต่ขืนยืนจ้องกันนานๆ ผมกลัวว่าตัวเองจะอดใจไม่ไหว

คนบ้าอะไรน่ารักจับหาย น่ารักจนน่าหงุดหงิด

“จื่อ” เสียงยัยลูกหมาทำให้ผมหันกลับไปมอง ปรากฏว่ายัยนั่นเดินตามเข้ามาในห้องแล้ว ถือหมอนกับผ้าห่มมาพร้อมด้วย “ไหนพี่จูนบอกถ้ากลัวผีให้มานอนในนี้ได้ไง” ยัยนั่นเริ่มจอบแแง และผมไม่ปฏิเสธหรอกว่าเคยพูดแบบนี้

หลายวันก่อนตัวเล็กมาฟ้องผมว่าโดนผีอำ ตอนนั้นผมกะจะพูดแค่ว่ายัยนั่นสบายใจ แน่แน่นอนว่าในความเป็นจริงผมไม่กล้าให้เด็กนั้นมานอนด้วยกันหรอก ผมยังจำครั้งแรกระหว่างเขาได้...

ตัวเล็กนอนดินมาก เถมยังชอบละเมอและซุกไข่ไปทั่ว ผู้ชายหน้าไหนมันจะทนได้วะ

ครั้งนั้นยังถือว่าโชคเข้าข้างที่ผมไม่ได้ล่วงเกินจนเป็นอันตราย แต่ครั้งนี้ความมั่นใจมันเหลือศูนย์ ไม่ได้ ตีตลบเลยต่างหาก

จะว่าไปไอ้ผีที่อำตัวเล็กคืนนั้นคือผมเองนี่แหละ เข้าไปจับนิดหน่อยเอง...

“แน่ใจหรือที่จะนอนกับพี่?” ผมเลิกคิ้ว ตัวเล็กเลยพยักหน้ารับสามสี่ที่ราวกับว่าตัดสินใจดีแล้ว

ยัยนั่นเป็นคนประเภทไหนกันแน่ มาขอนอนกับผู้ชายอย่างไม่รู้สิรู้สาอะไรแบบนั้น หรือคิดว่าการที่ผมเป็นพี่ชายชั่วครวมนั้นปลอดภัยเลยคิดจะทำอะไรก็ได้จูนหรือ

ไม่รู้หรือว่าเด็กนั้นกำลังคิดอะไร แต่ผมคิดไม่ได้เลย สกปรกสุดๆ ไปเลยตอนนี้...

คืนนั้น

“พื้จุนปิดไฟทำไมอะ”

“ถ้าเปิดไฟพื้นอนไม่หลับ” ผมหลับตา... แต่ปากก็ขยับตอบไปพลาง

พยายามทำให้สงบแต่เพราะรู้ว่าไม่มีใครบางคนนอนอยู่ข้างๆ สถิสตั้งมันเลย
ไม่อยู่กับเนื้อกับตัวสักเท่าไร

อีกอย่างตัวเล็กก็ชวนคุยไม่เลิกด้วย แม้ไม่รู้สึกรำคาญ แต่ทุกครั้งที่ยัยนั่นส่ง
เสียง... ลมหายใจรุ่นร้อนก็ยิ่งรบกวนสมาธิผม

ขยับออกไปนิดหน่อยไม่ได้หรือไงวะ สงสัยไม่เคยเห็นคนแก่ใจแตก

สารภาพสักหน่อยว่าที่ตอบยัยนั่นไปมันไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริงหรอก เพราะจะ
ปิดหรือเปิดไฟถ้างวงมากๆ ก็หลับได้อยู่ดี

ประเด็นสำคัญมันอยู่ที่ยัยลูกหมานี่คนเดียวเลย

“โอเคค่า จั๊นตัวเล็กไม่กวนแล้ว” ตัวเล็กคงสังเกตเห็นว่าผมเอาแต่หลับต่ายัย
นั่นเลยทำเสียงหงอยลงเล็กน้อยและเงิบในที่สุด ผมปล่อยให้เวลาผ่านไปพักหนึ่ง
เพราะต้องการความแน่ใจว่าเด็กข้างๆ หลับไปแล้วจริงๆ แต่... “หนาวๆ” อยู่ดีๆ ก็โผล่
ขึ้นมาซะงั้น

“เดี๋ยวก่อนไปปรับแอร์ให้ เอาใหม่” ผมถามเมื่อรับรู้ถึงความสั่นเทาจาก
คนตัวเล็ก

“ไม่เป็นไรจ้า ตัวเล็กทนได้ เดียวมุดเข้าไปนอนข้างในดีกว่า”

“...!” ผมแทบหลุดคำสบถหยาบคายในวินาทีที่ยัยนั่นมุดเข้าไปใต้ผ้าห่ม
ลมหายใจรุ่นร้อนที่กำลังเป่ารดทำเอาผมต้องขบฟันอย่างอดกลั้น

ไม่เคยรู้สึกว่าจะตัวเองต้องทุกข์ทรมานเท่าครั้งนี้มาก่อน และแน่นอนว่าความ
อดทนของผมมันลดลงเรื่อยๆ

กำพวงไถล์พังเต็มทนแล้ว

“ตัวพื้จุนคุณดี ตัวเล็กขอกอดหน่อยน้ำ” เด็กนั่นขออนุญาตผมด้วยน้ำเสียงอู้อี้
ก่อนใช้เรียวยแขนโอบกอดกันอย่างแนบแน่นหวังจะบรรเทาความหนาวซึ่งมันเป็นที่
เดียวกันกับที่ผมลืมนตา ลมหายใจเริ่มติดขัดตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้

“จั๊นพื้ขอค่ากอดด้วย”

“ค่ากอดอะไร อ๊ะ!” ผมมุดตามเข้าไปจนตัวเล็กสะดุ้งด้วยความตกใจ

แม้ความมืดจะอำพรางทุกอย่างจนมองเห็นอะไรไม่ชัดเจน แต่ผมมั่นใจว่าเราต่างก็มองเห็นเงาของกันและกันได้ “พี่จุนฯ ทำอะไรเนี่ย” ตัวเล็กถามเสียงเบาเมื่อผมเงยบ
ไป แต่เลือกที่จะขยับเข้าไปใกล้จนปลายจมูกชนกันในที่สุด

ตัวเล็กพยายามจะเขยิบหนี แต่คราวนี้ผมไม่ยอมเลยลือกปลายคางด้วยมือ
ข้างขวา และเพียงเสี้ยววินาทีต่อจากนั้นผมก็บดริมฝีปากลงไปอย่างแนบแน่น...

แน่นอนจนสัมผัสได้ถึงกลิ่นเตาและเสียงสระน้ำ

ความผิดชอบชั่วดีถูกทำลายจนไม่เหลือซากเมื่อริมฝีปากเราแตะกัน ผม
พยายามจูบเบาๆ แต่ความนุ่มหยุ่นของริมฝีปากและกลิ่นกายหอมๆ ของตัวเล็กทำเอา
ผมยับยั้งตัวเองไม่ได้ รู้ตัวอีกทีก็บังคับให้น้องอ้าปากแล้วสอดปลายลิ้นเข้าไปชะแล้ว

อย่างนะมึง... คุณไงคุณ...

“พะ พี่ อีกรุ่น”

ผมห้ามตัวเอง แต่ยิ่งห้ามแม่งก็เหมือนยิ่งยุ

[จบบทบรรยาย: จุน]

ฉันหลับตาปี๋ราวกับกำลังหลบหนีความตายในขณะที่ลมหายใจขาดห้วงจน
พูดจาไม่รู้เรื่อง

ลิ้นร้อนชื้นของพี่จุนอยู่ในริมฝีปากฉัน... และลิ้นของฉันถูกเขาดูดจนชาตึก
ไปหมดยิ่งกว่าถูกขโมยด้วยยาพิษร้ายแรง ผมอมมันหมุนคว้างแทบไม่มีสติหลงเหลือ
แม้แต่พลังกำลังเพียงน้อยนิดเพื่อผลักไสเขาก็แทบจะติดลบเข้าไปทุกที

พี่จุนไม่ได้รุนแรง แต่กลับให้ความรู้สึกติดบ๊องและหิวโหยจนหัวใจฉันเต้น
หนักด้วยความกลัว

อีกรุ่น...

แล้วในครั้งที่ฉันเริ่มสระน้ำหนักเพราะหายใจไม่ออก พี่จุนก็โอบกอดฉันเอาไว้...
ก่อนยกมือลูบศีรษะฉันอย่างแผ่วเบาราวกับปลอบประโลม ทุกอย่างในตอนนั้นทำเอา
ฉันปรับตัวไม่ถูก รู้เพียงแค่ว่าตรงผิวแก้มมันร้อนผ่าวยิ่งกว่าถูกสัมผัสด้วยไฟชะอึก

สระ สั้นไปหมดแล้ว ทำยังไงดี ตัวเล็กต้องทำยังไง...

เหมือนถูกเขาซักจุง ถูกกำหนดทิศทางโดยที่ฉันได้แหยงอะไรไม่ได้เลย

สิ่งเดียวที่ทำได้คือนอนกระสับกระส่ายอยู่ตรงนี้ เป็นแค่เด็กน้อย... ที่เชื่อฟัง

คำสั่งของเขาเท่านั้น

ฉันยังคงหลับตาปีและสั่นสะท้านไปทั้งตัวด้วยความกลัว ทว่าสักพักหนึ่งพี่จูนก็ยอมผละออกแล้วเปลี่ยนมาจูบเบาๆ บนแก้มฉันแทน

ฉันสะดุ้งซุ้งๆ กับสัมผัสของเขา ไม่ชินเลย... ไม่อยากอยู่ใกล้เขาแล้วด้วย

“พี่ทำเราเจ็บหรือเปล่า” เสียงทุ้มกระซิบถาม แต่ก็ไม่เลิกจูบก้นสักที เมื่อก็ยังคงจูบแก้มฉันอยู่เลย ตอนนี้อมีปากเปียกชื้นเลื่อนไปที่ชอกคอฉันซะแล้ว

“ตะ ตัวเล็กไม่คุยกับพี่จูนแล้ว พี่จูนนิสัยไม่ดี...” ฉันดิ้นขลุกลนเมื่อสติเริ่มกลับมา “พี่จูนรังแกเด็ก!”

“พี่ไม่ได้รังแก” เขาแก้ตัว

“แล้วพี่จูนมาจูบตัวเล็กทำไม...” ฉันเบือนหน้าไปอีกทางเมื่อรู้สึกว่าการก่อกองก่อกองสายตาอันตรายของเขาจ้องมา ดินะที่ตอนนี้ค่อนข้างมืด ไม่อย่างนั้นฉันคงทนไม่ไหวแล้วจะเบิดตัวเองตายแน่ๆ

“...”

“พี่จูนอย่ามาทำแบบนี้ซะทำไม่ได้” ฉันสั่งห้าม “ตัวเล็กเป็นน้องพี่ไม่ใช่เธอ” ฉันเริ่มหน้าบึ้ง สับสนในตัวเองพอสมควร ไม่รู้ว่าจะโมโหและหงุดหงิดเรื่องไหนก่อนดี

ที่แน่ๆ ริมฝีปากมันบวมมนิดๆ แล้ว แกมตัวฉันยังมีแต่กลิ่นของเขา!

“แล้วทำไม” พี่จูนถามเสียงเรียบเอามากๆ ฉันคาดเดาสีหน้าของเขาในตอนนี้อยู่ไม่ได้เลย ชักไม่แน่ใจแล้วว่าพี่จูนคิดอะไรอยู่ “อันที่จริง ไม่มีเหตุผลอะไร” พี่จูนขยับเข้ามาใกล้ และฉันผลอกล้นหายใจด้วยความกลัวระคนตื่นเต้น

ไม่เอาแล้วนะ ถ้าจะจูบก้นแบบนี้มันฆ่าตัวเล็กให้ตายดีกว่า!

“...” แผลกที่แอร์หนาวแต่กลับรู้สึกร้อนราวกับจะเป็นไข้

“พี่แค่อยากจูบ”

พลัก!!

เสียงพี่จูนแหบพร่าและอันตรายมาก เล่นเอาฉันรีบยกมือผลักอกเขา ก่อนจะวิ่งออกจากห้องโดยไม่หันกลับไปมองอีกเลย

ตัวเล็กนะ... นอนคนเดียวก็ได้!

ไอ้คนนิสัยไม่ดี โกรธแล้ว!

[บทบรรยาย: จูน]

ตัวเล็กวิ่งออกจากห้องไปแล้ว...

นี่ก็ไม่ได้เหมือนกันที่เอาแต่ใจเกินไปจนเด็กมันกลัว แต่ผมห้ามตัวเองไม่ได้นี่หว่า... มากอด มาซุก แถมยังหายใจรดกันแบบนี้ผู้ชายหน้าไหนมันจะทนได้

แต่เออ มันผิดที่ผมเองนี่แหละ ถ้ารู้จักหักห้ามตัวเองบ้างก็คงไม่หลวมตัวจนเปลอปลั่งจูบยัยนั่นเข้าหรอก

“บัดชบจริง” ผมสบถอย่างหัวเสียเมื่อตัวเล็กวิ่งจากไป เสียงประตูห้องที่ปิดดิ่งทำให้ผมได้คำตอบว่ายัยนั่นคงหมกตัวอยู่ในนั้น บางทีคงไม่ออกมาเจอหน้ากันอีกนานเลย “เออดี...”

ผมพึมพำขึ้นมาอีกเมื่อหันไปเห็นหมอนหนุนและผ้าห่มผืนหนาของตัวเล็กเมื่อที่สตูดิโอเปิดเบิ่งจนไม่สนใจอะไรเลยมั้ง

มองอยู่ครู่หนึ่งก็ถอนหายใจออกมาอย่างช่วยไม่ได้ ก่อนคว้าผ้าห่มและหมอนติดมือมาเพื่อจะเอาไปให้ยัยลูกหมาที่ไม่รู้ว่าป่านนี้สติแตกไปหรือยัง

ผมว่าผมจูบเบาแล้วนะ แต่ยัยนั่นคงเจ็บ... ดีไม่ดีปากอาจจะบวมหรือมีรอยก็ได้อ

ก็อกๆ

“ตัวเล็ก พี่เอาผ้าห่มกับหมอนมาให้” ผมเคาะประตูเรียกสองครั้ง แต่ยัยเด็กคือไม่ตอบสนองใดๆ ทั้งสิ้น

ผมว่ายัยนั่นทำเป็นไม่สนใจเพราะไม่อยากเผชิญหน้าหรือพูดคุยกับผมตอนนี้

“...”

“ตัวเล็ก ออกมาเอาเร็ว” เสียงของผมดังขึ้นอีกครั้ง ทว่าทุกอย่างยังคงเงียบงัน ไม่มีเสียงตอบรับแม้แต่ชนิด “จูนพี่วางไว้ตรงนี้นะ” ผมทำตามทีพูดจริงๆ

ยัยนั่นเป็นคนขี้น้าวจะตาย ยิ่งงี้ก็ต้องออกมาเอาอยู่แล้ว แต่ตอนนี้ขอหยิ่งไว้ก่อน

พุงนี่ค่อยง้อก็ได้ อยากได้อะไรเดี๋ยวหามาให้หมดเลย...

ตอนเช้า

พีบ

ผมสะดุ้งตื่นเมื่อรับรู้ได้ถึงเรียวแชนนุ่มนวลของใครบางคนพาดทับรอบเอว
ตอนแรกคิดว่าตัวเองคงละเมอไป แต่ทันทีที่หลุบตามองก็ต้องขมวดคิ้วมุ่น
เพราะไอ้เจ้าของอ้อมกอดแนบแน่นดังกล่าวคือตัวเล็ก... ยัยเด็กที่งอนตุ้บปองเมื่อคืน
นี่ไง

โหงมานอนกอดกันได้จะเนี่ย!

“ตัวเล็ก...” ผมขานเรียกตัวเล็กเบาๆ แต่ยัยนั่นทำเพียงขยับตัวเล็กน้อยทั้งๆ
ที่ยังหลับปุ๋ยอย่างไม่รู้เรื่องรู้อ่าว

และให้ตายดิ พอผมลองสังเกตริมฝีปากยัยเด็กนั่นก็ต้องตกตะลึงเมื่อเห็น
รอยข้ำและความบวมเป่งผิดปกติ ถึงจะมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้รุนแรงกับตัวเล็กเลย
ก็เถอะ แต่ทำไม...

หรือยัยนั่นเปราะบางเกินไปกันแน่ โคนอะไรนิดหน่อยก็บอบช้ำเองง่ายๆ

“อย่ามาทำนะ!” ผมสะดุ้งเมื่อยัยเด็กที่นอนหลับเป็นตายโพล่งออกมาเสียง
ดังราวกับจะประกาศสงคราม และเฮอ... ปากนี่ร้องห้าม แต่ทำไมต้องกระชับอ้อม
กอดให้แนบแน่นขนาดนี้ด้วย ไม่เข็ดไม่หلابเลยใช่ไหมยัยเด็กคนนี้

“นอนดิๆ” ผมกระชับและขยับตัวเล็กน้อย อยากรอนอนนิ่งๆ ให้ตัวเล็กกอด
เหมือนกัน แต่ไม่เอาดีกว่า

ถึงจะหงุดหงิดที่เมื่อคืนทำตัวไม่ดี แต่เอาจริงๆ ผมก็อยากทำอีก... ด้านมีดมัน
พร้อมจะตื่นอยู่ตลอดเวลา

ยังคิดถึงมัน คิดถึงความนุ่มนวลและลมหายใจสั้นแผ่ว สมของมันก็คิดอะไรแบบ
ใสสะอาดไม่ได้เลย

ครี๊ด...

เสียงสั้นเต็อนของมือถือบนหัวเตียงจุดผมจากภวังค์ความคิด มันน่าละอาย
อยู่เหมือนกันที่มานั่งคิดถึงอะไรแบบนั้นในช่วงเช้า... แต่มันเป็นธรรมชาติของผู้ชาย
ไง

ผมเข้าใจ แต่ตัวเล็กคงไม่เข้าใจ

ตอนแรกคิดว่าเป็นมือถือของตัวเอง แต่ปรากฏว่าที่มาของเสียงเป็นของ

ตัวเล็กซึ่งไม่รู้ว่าจะเอามาตั้งแต่เมื่อไหร่

ผมเห็นอยู่กลางๆ ว่าเป็นข้อความไลน์จากใครสักคน ไม่อยากก้าวก่ายหรือ...
แต่ไม่รู้จะไรดลใจให้ผมเอื้อมไปหยิบมันแล้วเปิดดูอย่างเสียมารยาท

Deaw: ตัวเล็กว่างคุยกับเดียวไหมครับ

Deaw: ถ้าว่างก็ตอบเดี๋ยวด้วย เดี่ยวอยากคุยกับตัวเล็กนะ

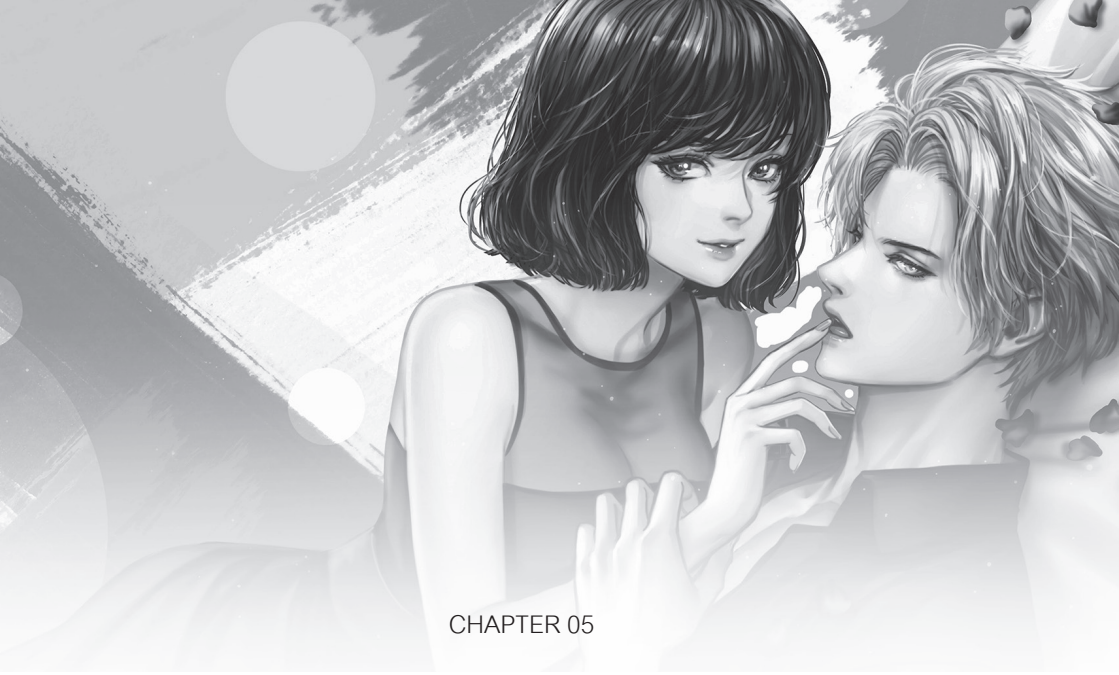
แทบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าสีหน้าในขณะนี้กลับมาเรียบนิ่งแล้ว และผมก็ทำตัวแยๆ
ด้วยการลบข้อความพวกนั้นทิ้งอย่างไม่ลังเล ไม่สนหรอกว่ามันเป็นใคร

ไม่พอใจคือไม่พอใจ

“ราคาญ...”

[จบบทบรรยาย: จุน]

CHAPTER 05

“เดี๋ยวตอนเย็นพี่มารับ”

“อือ”

ฉันตอบรับสั้นๆ โดยไม่มองหน้าเจ้าของคำพูดแม้แต่นิด เพราะแบบนั้นเอง
พิจนที่พยายามหาเรื่องคุยเลยรังต้นแขนไว้เบาๆ ก่อนที่ฉันจะลงจากรถไป

“ไม่อยากคุยอะ โกรธอยู่... โกรธของจริงด้วย!

ถึงจะโมโหตัวเองที่วันนั้นกลับไปนอนกับเขาเพราะกลัวผีก็เถอะ แต่ไม่ได้
หมายความว่า จะหายเคืองกับสิ่งที่เขาทำไว้สักหน่อย คุณสิ! ปากฉันยังขี้ๆ อยู่เลย
เมื่อวานตอนเช้าเรียนก็มีเพื่อนมาถามกันตั้งเยอะตั้งแยะ คิดว่าฉันโดนใครทำร้าย

“ตัวเล็กโดนจูบต่างหากละ!!!”

“ตัวเล็กจะไม่คุยกับพี่จริงๆ เหรอ” เสียงที่ยังคงความเรียบนิ่งดังขึ้นมาอีก เขา
คงอึดอัดมากแน่ๆ ที่ฉันเอาแต่เงียบและเพิกเฉยใส่ขนาดนี้

ใจจริงก็อยากจะคุยด้วยเหมือนกันแหละ แต่ไม่เอาอะ เดี่ยวเสียฟอร์ม

“ตะ ตัวเล็กจะไปเรียนคะ” ฉันปลั่งเสียงกระท่อนกระแท่นออกไปและพยายาม
บิดแขนออกจากฝ่ามือหนา ซึ่งพิจนก็ไม่เอาแต่ใจหรือเผด็จการอย่างที่เคยเป็น เพราะ
งั้น... ฉันเลยแอบขำเลื่อมองนิดหน่อย แต่ก็ต้องรีบลากสายตากลับมาเมื่อเห็นว่าเขา
ยังคงจ้องหน้าฉันอยู่

หน้าตาจริงจังมากเลยนะนั่น...

เดี๋ยวหายโกรธเองแหละ ขอเล่นตัวก่อนไม่ได้หรอก

“อยากกินไรไหม” ฉันทกำลังจะลงจากรถ แต่คราวนี้พีจุนทำให้ฉันชะงักหนักกว่าเดิมด้วยคำถามพวกนั้น

ไม่อยากจะบอก! ตั้งแต่วันที่ฉันบึ่งตึงใส่เขา... พีจุนนะก็ขยันหาโน่นหานี้มาล่อฉันตลอดเลย เหมือนเขาพยายามจ้อ แต่สีหน้าเนียไม่ยิ้มแยมเลยนะ ไม่รู้ว่าในใจกำลังวางแผนฆ่าแกงกันหรือเปล่า

“ไม่เอาค่ะ” ฉันทปฏิเสธพร้อมส่ายหน้าไปมา

“งั้น... ตั้งใจเรียนครับ”

อ่า อูยดี ๆ เสียงของเขาก็กลับมานุ่มทึมน่าฟังจนรู้สึกจี้จี้ที่อกแปลกๆ ถึงแม้ว่ามันยังคงความราบเรียบตามแบบฉบับเขา แต่ฉันสัมผัสได้ว่ามันแปลกไปนิดหน่อย อย่างมาทำเสียงแบบนี้ใส่กันนะ ถ้าได้ยินอีก... จะห้วนไหวจริงๆ ด้วย

ตอนเย็น

ฉันเพิ่งเลิกเรียนและกำลังเดินไปหน้ารั้วมหาวิทยาลัย

แม้ว่ายังตึงๆ ใส่พีจุนอยู่ แต่เหตุการณ์บนรถเมลิในครั้งนั้นทำฉันกลัวและจำฝังใจพอสมควร เพราะงั้นฉันจึงสั่งให้ตัวเองออกไปรอเขาหน้ารั้วทุกครั้งเมื่อเลิกเรียน ห้ามเถลไถลเด็ดขาด!

“ตัวเล็ก!” ทว่าเสียงทึมตืดขี้เล่นของใครสักคนจุดให้ฉันหันกลับไปพร้อมทั้งหยุดเท้าอยู่ตรงนั้น

โ๊ะะ! ความหล่อแผ่รังสีมาแต่ไกลเลย

“จ๋า เรียกเสียงดังตัวเล็กตกใจหมดเลย” ฉันทขานรับอย่างเป็นมิตรและยิ้มตาหยี เพราะเจ้าของร่างสูงที่วิ่งกระหืดกระหอบมาหาคือ ‘เดียวก’ เพื่อนร่วมคณะ

เราเจอกันบ้างแต่ไม่บ่อยเพราะเรียนกันคนละเซกชันนะ

“เดียวกกลัวตัวเล็กไม่ได้ยินไง” เดียวให้เหตุผลขณะหอบหายใจถี่ๆ อย่างเหน็ดเหนื่อย เหงื่อเต็มหน้าไปหมดเลย

“โหย ตัวเล็กหูดี ตะโกนแบบนี้คนมองเต็มเลยเนี่ย” ฉันทกวาดสายตาไปรอบๆ เพราะมีคนจำนวนหนึ่งกำลังให้ความสนใจเราสองคน แหงล่ะ! เดียวนะเป็นคนดูดี

และฮอตมากเลยนี่นา

“ช่างคนมองไปเถอะ เดี่ยวไม่อายหรอก” เดี่ยวพูดจาแปลกๆ จนฉันต้องลากสายตากลับมา วินาทีนั้นเองฉันจึงเห็นแววตาที่กำลังสื่อความหมายของเขา

และสักพักหนึ่งเดียวก็ดึงมืออีกข้างที่เคยซ่อนไว้ข้างหลังมาตรงหน้าพร้อมกุหลาบช่อโต!

อะโห...

ฉันอ้าปากอ้าง ได้แต่มองดอกกุหลาบช่อใหญ่สลับกับเดี่ยวอย่างไม่เข้าใจ เสียงซุบซิบนินทาหาหาหูขึ้นเรื่อยๆ

แล้วก็นะ รังสีฆ่าฟันลอยมาจากไหนไม่รู้...

“หะ ให้ตัวเล็กหรือ?” ฉันเอียงคอ รู้สึกเอ๋อจนเรียบเรียงคำพูดไม่ถูก ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยมีคนให้ดอกไม้มาก่อนเลย ตื่นเต้นโคตร!

“อ้อ เดี่ยวซื้อมาให้” เดี่ยวพยักหน้าอย่างไม่เอียงอาย แถมยังปรับระดับช่อกุหลาบให้อยู่ใกล้กับสายตาฉันมากกว่าเดิมอีกต่างหาก “ตัวเล็กเอาไปสิ” เขาคะยั่นคะยอในขณะที่ฉันทำได้แค่ลื่นน้ำลายลงคอช้าๆ

ไม่ใช่อะไรเลยนะ คือคุณนี่ก็รู้แล้วว่าราคามันต้องสูงแน่ๆ

อีกอย่าง... พวกผู้หญิงที่กำลังมองมาก็น่ากลัวไม่เบาด้วย ถ้าตัวเล็กรับไว้จะโดนพวกนั้นตีใหม่ล่ะ

“ตัวเล็ก...”

บรีนน!!!

ฉันกำลังจะพูดอะไรสักอย่าง ทว่าเสียงแตรรถที่ตั้งระงมไปทั่วทำให้ฉันสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ ครั้นหันกลับไปมองก็พบกับต้นตอของเสียงซึ่งยังคงกรี๊ดร้องไม่หยุดจนคนเริ่มมุงเพราะคิดว่ามีอะไรเกิดขึ้น

พี่จูนนี่นา!

เขาจอดรถอยู่หน้ารั้วและกำลังจ้องฉันผ่านกระจกด้วยสีหน้าที่ทำเอาขนอ่อนลุกชันไปทั้งตัว แบบว่า... อยู่ดีๆ ก็หายใจไม่ออกซะงั้นล่ะ

นัยน์ตาคมกริบมีแววคุกุ่นมากกว่าครั้งไหนจนฉันต้องรีบหันไปหาเดียว ไม่รู้หรอกว่าพี่จูนกำลังหงุดหงิดอะไร แต่อาการดูไม่ดีเอาซะเลย

เขาเอาแต่บิ๊บแตรอย่างดิ้อรึ้น ไม่ยี่หระว่ามีคนมองมากแค่ไหนเพราะสิ่งเดียว

ที่เขามองคือฉัน!

อ่า... จะโดนฆ่าไหมเรา

“เดี่ยว ตัวเล็กต้องไปแล้วนะ” ฉันทลนลานพูดและกำลังจะวิ่งไปหาพีจุน แต่เดี๋ยวจึงข้อมือไว้ซะก่อน

“ตัวเล็กจะไม่เอาจริงๆ เหรอ...”

“โอเคๆ ตัวเล็กเขาก็ได้ ขอขอบคุณคร้าบ~” เพราะความเร่งรีบและอะไรหลายๆ อย่างทำให้ฉันต้องรับมาอย่างจำใจ จากนั้นก็ตรงไปหาพีจุนอย่างด่วนจึ้นชนิดที่ว่าถ้ากลิ้งหลุนๆ เป็นลูกขนุนได้คงกลิ้งไปแล้ว

ซึ่งทันทีที่ขึ้นมานั่งบนรถของเขาปุ๊บ...

บรีนน!

รถคันหรูก็เคลื่อนตัวไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว! และมันเร็วมากจนฉันไหลไปกระแทกคอนโซลรถอย่างช่วยไม่ได้ คือฉันนะ... ยังไม่ได้คาดเข็มขัดนิรภัยเลยด้วยซ้ำ

“พะ พีจุน” ฉันพยายามเอามือยันคอนโซลหน้ารถและประคองตัวเองอย่างสุดความสามารถ ระหว่างนั้นก็เปล่งเสียงเรียกเจ้าของร่างสูงที่ไม่ได้มองหน้ากันแม้แต่นิดเพราะอยากรู้ว่าอะไรทำให้เขาเป็นแบบนี้ “พีจุนขับรถเร็วเกินไปแล้วอะ”

“...” พีจุนไม่ตอบ แต่กลับเพิ่มความเร็วยังไงก็แล้วแต่จนฉันตัวสั่นไปหมดด้วยความกลัว

“พีจุนขา...”

“รำคาญ” ฉันถึงกับผงะเมื่อเสียงทุ้มเจือไปด้วยความฉุนก็ดังขึ้นมาอย่างเยือกเย็น ถึงจะเป็นเพียงวลีสั้นกระชับ แต่ก็มากพอจะสั่งให้ฉันนั่งคอบคอดอยู่ตรงนั้นไม่กล้าเปล่งเสียง แคขยับตัวยังกลัว...

พีจุนเป็นอะไรไป ทำไมต้องพาลและหงุดหงิดใส่กันขนาดนี้ด้วย

นิสัยไม่ดีอีกแล้ว...

เพราะพีจุนขับรถเร็วมาก... ครั้งนี้เราเลยมาถึงคอนโด กันเร็วกว่าปกติ

ตลอดทางฉันทำได้แต่ภาวนาให้เราสองคนปลอดภัย ก็พีจุนนะขับโฉบไปโฉบมาไม่กลัวตายสักนิด มีหลายครั้งที่ฉันต้องหลับตาปีเพราะไม่กล้ามองท้องถนนที่คลาคล่ำไปด้วยรถรา

แน่นอนว่าระหว่างเราไม่มีใครพูดอะไรเลย จนกระทั่งตอนนี้... ทั้งฉันและเขายังถูกปกคลุมไปด้วยความเงียบ มีเพียงเสียงลมหายใจแรงๆ ของคนตัวสูงที่เดินนำหน้าเข้าห้องไป

ส่วนฉันนะ เดินตามเขาตัวยๆ อย่างระแວดระวัง เกรงว่าทำอะไรพลาดแล้วจะไปกระตุกต่อมเขาเข้าไป

“พะ พี่จูน” แต่จนแล้วจนรอด ฉันก็สูดลมหายใจเข้าปอด รวบรวมความกล้าทำลายความอึดอัดทั้งหมดด้วยการขานเรียกชื่อเขาอย่างตะกุกตะกัก เป็นเวลาเดียวกับที่พี่จูนหยุดเท้าลง ทว่ายังคงหันหลังให้กัน “พี่เป็นอะไร คือว่า... บอกตัวเล็กได้ ตัวเล็กรับฟังเก่งนะ”

ฉันถามอย่างเป็นห่วง ลืมไปแล้วว่าต้องโกรธ ต้องอนเขา

“รับดอกไม้มันมาทำไม” พี่จูนไม่ตอบและเลือกที่จะถามกลับมาจนฉันต้องเอียงคอเล็กน้อย

จะว่าไป ฉันก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองถือดอกไม้ของตัวเองเข้ามาในห้องด้วย เดี่ยวเขาไปเสียบแจกันดีกว่า...

“อ้อ ตัวเล็กเกรงใจใจ อ๊ะ!”

พี่!

ยังอธิบายไม่ทันจบ พี่จูนก็หันกลับมาแล้วกระซอกดอกไม้จากมือฉันไปอย่างถือวิสาสะ

ในขณะที่ฉันยืนอึ้งและทำตัวไม่ถูก เขาก็จัดการปามันลงพื้นราวกับเป็นของไร้ค่า ยิ่งกว่านั้น... ยังใช้เท้าเหยียบซ้ำดอกย้าความโมโหที่ยังคงฉายวาวอยู่ในดวงตาคมกริบของเขา

“อยากได้ก็บอก ไม่ต้องอ้างว่าเกรงใจ” อะไรนะ?

“พี่จูน! เขาเท้าออกไปนะ มาเหยียบทำไมเนี่ย” ฉันย่อตัวลงนั่งและยกมือชี้ขา เขาหลายที่ด้วยความไม่พอใจ

ถึงฉันจะไม่อยากได้เท่าไรก็เถอะ แต่เอามาทำแบบนี้มันไม่เกินไปหน่อยหรือ

“เสียดายมากหรือไง” พี่จูนถามเมื่อฉันตัดสินใจผลักเขาออกไปแล้วก้มเก็บซากดอกกุหลาบที่แบนแต่แต่อยู่บนพื้น กลีบของมันกระจายกระจายไปหมดเลย

กระดาษสาที่ห่อหุ้มอย่างสวยงามก่อนหน้านี้อันก็หลุดลุ่ยออกจากช่ออย่างน่าสงสารด้วย
“พีจุนนิสสัยไม่ดีอีกแล้ว ตัวเล็กไม่ชอบ!” ฉันทัดตัวขึ้นเมื่อเก็บชากุหลาบ
ทั้งหมดเสร็จ

“เก็บทำไม เอาไปบูชาเธอ” พีจุนหลุบตามองชากุหลาบในมือฉัน “เอาไป
ทิ้ง” ก่อนออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงเย็นเฉียบ แต่เพราะฉันไม่ยอมทำตามและเตรียมเดิน
หนีเข้าห้อง มือหนาจึงดึงหนึ่งในกุหลาบที่หลุดออกจากช่อไป

เขาทำท่าจะโยนมันทิ้งทางหน้าต่าง ในขณะที่ฉันพยายามดึงกลับมา

ครูด...

แต่แล้วก็ต้องรีบปล่อยมืออย่างเร่งด่วนเมื่อได้ยินเสียงบางอย่างครูดกับฝ่ามือ
ของเขา...

พอสั่งเกตดูดีๆ จึงได้คำตอบว่าพีจุนน่าจะจับส่วนก้านที่ยังมีหนาม และการที่ฉัน
ออกแรงกระชากเป็นผลให้หนามแหลมๆ ครูดกับฝ่ามือของเขาจนเลือดออก!

ไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมถึงได้ห่อกระดาษสาหนาแน่นแบบนี้ เพราะไม่ได้
เอาหนามออกดีๆ นี่เอง

หะ ให้ตายสิ

“ตะ ตัวเล็กไม่ได้ตั้งใจ” ฉันทน้าขีดรีบวางชากุหลาบบนโซฟาแล้วถลาเข้าไป
ดูอาการเขาด้วยความตกใจ และฉันแทบจะปล่อยโฮเมื่อเห็นบาดแผลกับเลือดบน
ฝ่ามือหนา

“...”

เพราะฉันคนเดียวเลย

ตัวเล็กนิสสัยไม่ดี... ทำพีจุนเลือดออก

“เดี๋ยวตัวเล็กทำแผลให้...”

“...ไม่ต้อง” พีจุนบัดมือฉันออกเบาๆ แต่ก็มากพอจะทำให้ฉันหน้าเสียวและ
อยากร้องไห้หนักกว่าเดิม ฉันทนหน้าขึ้นเพื่อมองเขา พยายามค้นหาคำตอบ แต่พีจุน
กลับใช้ความเฉยชาตอบกลับฉัน “พีไม่ชอบความขี้สงสารของตัวเอง!”

“...”

“ไม่รู้เธอว่าการสงสารหรือเกรงใจคนไปทั่วมันไม่ต่างกับการอ่อยเรียกรวด”
ฉันสะอึก เม้มริมฝีปากเพื่อกลั่นก้อนสะอื้นที่ตีขึ้นมาอย่างสุดความสามารถ

แต่สุดท้ายก็อดไม่ไหวจนต้องปล่อยให้ น้ำตาไหลออกมาขณะจ้องหน้าพี่จูน
ฉันเห็นเขาแสดงความงุนงงด้วยนะ แต่ไม่ค่อยชัดเจนเท่าไรเลย

“ตัวเล็กไม่รู้ว่านนี้พี่จูนเป็นอะไร แต่ตัวเล็กนะ... ไม่ได้อ้อยใครเลยนะ” ฉัน
อธิบายพร้อมเสียงสะอื้นจนฟังแทบไม่ได้ศัพท์ ระหว่างนั้นก็ก้าวเท้าถอยหลังเพื่อรักษา
ระยะห่าง “แค่เกรงใจมันผิดตรงไหนหรือคะ”

“...”

“แล้วตัวเล็กก็ไม่ได้สงสัยพี่จูนด้วย ตัวเล็กแค่เป็นห่วง” ฉันหลุบตามองฝ่ามือ
ของเขาที่ยังคงมีเลือดไหล ไม่เห็นเข้าใจเลยว่าทำไมพี่จูนถึงเอาเรื่องเดียวกับ
เรื่องตัวเองมารวมกันได้ “แต่ตอนนี้ตัวเล็กเกลียดพี่จูนแล้ว!!”

ฉันตะเบ็งเสียงใส่ก่อนจะวิ่งออกมาข้างนอกโดยไม่เหลียวหลังกลับไปมอง
ไม่สนใจแล้ว ไม่เอาแล้ว...

ต้องไปที่ไหนสักที่ ที่ไหนก็ได้
ที่ที่ไม่มีพี่จูน ที่ที่ปราศจากเขา

ฉันวิ่งออกมา...

น้ำตายังไหลไม่หยุดเลยอะ ไม่รู้ว่ากำลังเสียใจ น้อยใจ หรือเป็นอะไรกันแน่
“เกลียดแล้วนะ” ฉันพึมพำเมื่อวิ่งมาถึงป้ายรถเมล์ที่ไม่มีใครเลย มันเจ็บมาก
และมีดมากด้วย

ฉันรู้สึกกลัวแต่ไม่รู้ว่จะไปไหนดีเลยตัดสินใจนั่งลงตรงป้าย มองรถบน
ท้องถนนที่แล่นไปแล่นมาพร้อมเสียงสะอื้น สองมือก็ยกปิดน้ำตาเป็นสิบลูๆ ครั้ง แต่
ทำไมมันไม่หมดไปสักทีนะ

กลิ่นเลือดจางๆ ของพี่จูนที่ติดมือมายังทำให้ฉันเบ้หน้าองหนักกว่าเดิมอีก
ฉันนั่งอยู่ตรงนี้คนเดียวร่วมหลายนาที่ กระทั่งรถเมล์คันหนึ่งเคลื่อนมาจอด
ตรงหน้า...

ภาพในวันนั้นไหลย้อนเข้ามาและทำให้ฉันรู้สึกกลัวจนตัวสั่น

แต่ว่านะ ฉันแค่อยากไปจากที่นี่ไง มันน้อยใจฉันไม่อยากจะอยู่ใกล้ๆ ให้เขาหา
ตัวเจอ

วันนี้คนบนรถค่อนข้างเยอะ แถมส่วนใหญ่ยังเป็นผู้หญิง ไม่มีคนทำทาง

น่ากลัวเหมือนครั้งนั้นด้วย คงไม่เป็นไรหรอกเนอะ
ก็แค่นั่งไปเรื่อยๆ สูดหายใจเมื่อไหร่ค่อยลงก็ได้...
ไม่เห็นจะยากเลย

“หนูๆ สูดหายใจแล้วครับ”

“อ่า... ค่ำ” ฉันสะดุ้งตื่นและรีบขานรับอย่างเข้าใจ ลองกวาดสายตาไปรอบๆ ก็พบว่าตอนนี้ไม่มีใครอยู่บนรถเมลล์นอกจากตัวเอง นี่ฉันนั่งหลับมาตลอดทางเลย เหนื่อย

ฉันรีบลงจากรถเพราะกลัวจะโดนกระเป๋ารถเมลล์และคนขับรำคาญเอา แต่ทันทีที่ลงมาก็ต้องชะงักไปพักใหญ่ เพราะตรงนี้เป็นอุโมงค์ที่ไม่ค่อยมีคนพลุกพล่าน อาจเพราะมันค่อนข้างตึกแล้วนั่นแหละ ผู้คนเลยบางตาและดูเงียบสงัดจนน่ากลัว

เมื่อเห็นแบบนี้ฉันจึงเดินเลี่ยงๆ มานั่งหน้าเซเว่นไม่ไกลจากอุโมงค์เพราะแสงไฟสว่างๆ ทำให้ฉันอุ่นใจและคลายความกลัว นั่งได้สักพักก็ลืมนั่งมือถือขึ้นมา และต้องตกใจเมื่อเห็นสายไม้ได้รับเกือบห้าสิบสาย! ข้อความอีกนับไม่ถ้วน!

ของพี่จูนทั้งนั้น

“ไม่ต้องมายุ่งกับตัวเล็กเลย ใจคนนิสัยไม่ดี” ฉันแม้ริมฝีปากเมื่อเอ่ยจบ กระบอกตามันแสบร้อนเตี๋ยมจะร้องให้อีกแล้ว ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ใจมือไม้รักดีก็ตั่นกอดดูข้อความที่เขาส่งมาจนได้

ไม่อยากจะอ่านเลย ไม่สนใจแล้วด้วย แต่... ดูหน่อยหนึ่งก็ได้

P' Joon: อยู่ไหน โทรไปทำไมไม่รับสาย

P' Joon: อย่ามาอแง มันตึกแล้วเห็นไหม

P' Joon: ทำไม่ดีแบบนี้

ข้อความส่วนใหญ่ก็ประมาณนี้หมดเลย ไซ้สิ ฉันมันอแง ดี่อีกต่างหาก ถ้าไม่ชอบก็ไม่เห็นต้องลำบากตามตัวนี่ ฉันเองก็ไม่อยากอยู่กับเขาแล้วเหมือนกันแหละ!

ถ้าหยิบกระเป๋าก็ไปมาด้วยก็ดีสิ ในนั้นมีกุญแจบ้านไง เวลาแบบนี้ถ้ากลับไปนอนบ้านคงอุ่นใจกว่าเยอะเลย ถึงจะอยู่คนเดียว แต่ก็คงรู้สึกดีกว่าอยู่กับคนใจร้ายอย่างเขา

แล้วแบบนี้ฉันจะไปอยู่ที่ไหนดีอ่า

เอียด

ในระหว่างที่ตะเท้าไปมาอย่างครุ่นคิด รถหยุด คันหนึ่งที่ขับผ่านไปเหมือนเราไม่รู้จักกันก็ถอยกลับมาและหยุดลงตรงหน้าฉัน ตอนแรกฉันคิดว่าเขาอาจจะแวะร้านสะดวกซื้อตามประสา จนกระทั่งกระจกรถเลื่อนลง...

โห ใครนะ? ทำไมหล่อเป็นบ้าเลย

ฉันเอียงคอสงสัยพลางขมวดคิ้ว ซึ่งพี่ผู้ชายคนนั้นเองก็ทำท่าขบคิดพิจารณาอะไรสักอย่างเหมือนไม่แน่ใจ ที่แน่ๆ เขามีออราจับชนิดที่ทำให้พนักงานเซเว่นชะง่อมองอย่างไม่ละสายตาเลยทีเดียว

“น้องครับ หลงทางหรือเปล่า” หลังจากพินิจพิจารณาอยู่พักหนึ่ง เขาคอนนั้นก็ยอมบริภาษถาม แต่ถึงจะหล่อมมากแค่ไหนฉันก็ไม่ไว้ใจเด็ดขาด! โจรชั่วสมัยนี้หน้าตาดีมีถมเถไป ฉันเคยเห็นในข่าว

เพราะงั้นฉันจึงเดินหนีเพื่อหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าโดยตรง แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งเฮือกเมื่อฝ่ามือเย็นเฉียบคว้าเข้าที่ต้นแขนอย่างแผ่วเบา แต่ก็หนาแน่นเอากการอยู่เหมือนกัน

“ปล่อนนะ!” ฉันตะเบ็งเสียงพลางออกแรงบิดแขนจากฝ่ามือทรงพลัง

“เดี๋ยวจะเย็นๆ ครับ พี่ไม่ทำอะไรตัวเล็กหรือกนะ” อะไรนะ! ทำไมเขารู้จักชื่อฉัน! โจรสมัยนี้ล้ำเกินไปแล้ว “พี่ชื่อเกรย์ครับ เป็นเพื่อนใช้พี่จูนมัน”

“...” ฉันหยุดคิด เมื่อก็หลุดไปหรือเปล่า พี่ผู้ชายคนนั้นบอกว่าเป็นเพื่อนพี่จูนแหรอ หมายความว่าพี่จูนให้เขาออกมาตามฉันใช่ไหม

“ไปกับพี่นะ ดึกๆ ตื่นๆ ออกมาตากลมทำไม” พี่เกรย์ทำท่าจะพาฉันขึ้นรถแต่ฉันยื้อตัวเองสุดแรง

“ไม่เอา ตัวเล็กไม่กลับ ตัวเล็กเกลียดพี่จูน...” ฉันเริ่มสะอื้นแต่กลับไม่มีน้ำตาสักหยดไหลออกมา ยิ่งนึกถึงสีหน้าและแววตาดุ๊กร้ายของเขา หัวใจมันก็ยังลั่นระริกแต่เชื่อเถอะว่าฉันเสียใจสุดๆ ตอนที่เขากล่าวหาฉันด้วยถ้อยคำรุนแรงแบบนั้น

“ไม่กลับก็ต้องกลับ” ฉันสะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงเยียบเย็นของใครสักคน ไม่นั่นใจว่าตัวเองฝันไปหรือเปล่า แต่เสียงเมื่อสักครูนี้นะ... เหมือนของพี่จูนเลย แถมยังดังอยู่ไม่ไกลจากตรงนี้ด้วย

“อ้าวพี่ มาเร็วเคลมเร็วซะมิด” พี่เกรย์หันไปพูดกับเขาในขณะที่ฉันเปลี่ยนมา

ยื่นตัวแข็งทื่อ ลมหายใจขาดห้วงไปแล้ว ไม่กล้าหันกลับไปมองเขาเลย

พิจูณมาจริงๆ สิเนะ เขามาตอนไหนอะ ทำไมฉันไม่ได้ยินเสียงหรืออะไรเลย บางทีฉันคงคิดอะไรเยอะไปจนไม่ทันได้สังเกตสิ่งรอบข้างแน่ๆ

ฮือ ไม่เอา ทำไมเขาต้องมาตามด้วย!

“ปล่อยตัวเล็กนะ ตัวเล็กไม่กลับ” คิดได้ดังนั้นฉันจึงรวบรวมพลังกำลังทั้งหมด สลัดฝ่ามือพีเกรย์ออก ซึ่งมันหลุดได้เพียงแป็บเดียว! เพราะไม่ทันได้ก้าวขาวิ่งไปไหน ร่างทั้งร่างก็ถูกยกขึ้นและจับพาดบ่าอย่างรวดเร็ว

กลืนแบบนี้... พิจูณคนเลว!

เพียะ

ฉันสะดุ้งจนเผลอปล่อยเสียงสะอื้นเมื่อฝ่ามือที่เย็นและร้อนไปในคราวเดียว ของพิจูณพาดเบาๆ ที่ก้นของฉัน ถึงมันจะเบา... แต่ฉันเจ็บมากเลยนะ

“อย่ามาตื้อ”

เขาคำรามเสียงดูขณะก้าวเท้าเดินไปยังรถคันหรูซึ่งจอดอยู่ไม่ไกล ส่วนฉันก็ตื่นแต่่วๆ อยู่บนบ่ากว้างเพราะไม่อยากไปกับเขา อยากรจะแหกปากร้องเสียงดังๆ เหมือนกันนะ! แต่กลัวโดนเขาตีก้นเหมือนอย่างเมื่อก็้อกเลยเงียบดีกว่า

ไม่นานหลังจากนั้นพิจูณก็จับฉันยัดเข้าไปในรถ ก่อนแทรกตัวเข้ามาและดึงฉันไปนั่งตัก!

เบาะตรงอื่นก็มี ทำไมต้องมานั่งบนนี้ด้วย ตัวเล็กไม่เข้าใจ

“อ้าว ที่ตอนขอให้ช่วยนี้พูดจาดีจัง พอได้น้องคืนแล้วผมนี่หมาเลยนะ” เสียงพีเกรย์ดังขึ้นตอนพิจูณสตาร์ทเครื่อง แต่ฉันไม่รู้หรอกว่าพีเกรย์กำลังทำหน้ายังไงเพราะตอนนี้ฉันเอาแต่ก้มหน้า ตัวสันอยู่บนตักหนา

สักพักหนึ่งรถก็ค่อยๆ เคลื่อนตัว ความเร็วลดลงกว่าตอนเย็นมาก แต่ไม่ทำให้ความกลัวและความโกรธจางหายไปเลย

“...อึ๊ก” เสียงลมหายใจจากเจ้าของตักทำให้ฉันกลืนสะอื้นเอาไว้ไม่อยู่

ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพิจูณใช้แขนโอบเอวกันตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่ฉันเห็นชัดเจนเลยนะว่ามันเป็นข้างเดียวกันกับฝ่ามือที่มีแผล ซึ่งจนปานนี้แล้วเขาก็ไม่ยอมทำแผลหรือหาผ้ามาพันดีๆ สักที

เดี๋ยวก็ติดเชื้อตายหรอก...

ฉันคิด แต่...

ช่างสิ เรื่องของเขาอะ ตัวเล็กไม่เกี่ยว ไม่เอี่ยวอะไรทั้งสิ้น ตอนแรกก็เป็นห่วง อยู่หรอก ตอนนั้นสมน้ำหน้าดีกว่า!

“โกรธได้ แต่คราวหลังอย่าหนีออกมาข้างนอก” แรงสะอื้นของฉันทำให้พี่จูน ปรีปากพูด เสียงของเขายังมีไอของความดุตัน แต่ไม่ได้แข็งกระด้างอะไรนัก “ตัว กะเบียดเดียว จะไปสู้อะไรใครได้” พูดพลางกระชับเขวจนฉันต้องถลาเข้าไปใกล้อย่าง ห้ามไม่ได้

ใกล้จนสัมผัสได้ถึงบางอย่างที่กำลังเต้นกระแทบแผ่นหลังฉัน

หนักหน่วงจังเลย ใจตรงนั้นนะ เสียงหัวใจเธอ... ใช่ไหม?

“...” ฉันไม่พูดกับเขา

“เราเข้าใจที่พี่พูดไหม” เขาถามข้างหู ฉันเลยหดคอกและก้มหน้าหลีกเสียงเขา ได้ยินอยู่แล้ว... แต่ไม่ตอบ ไม่อยากเสวนากับเขาเลยในตอนนั้น “โอเค ถือว่าเข้าใจ”

พี่จูนถอนหายใจและปล่อยให้ความเจ็บบรรอบคลุมเราสองคนเป็นเวลายาวนาน กระทั่งมาถึงคอนโดฯ

เขาบอกกำข้อมือฉันแน่นมากเหมือนกลัวว่าฉันจะวิ่งเตลิดเปิดเปิงไปที่อื่นอีก พลละกำลังของเขามหาศาลมากเกินกว่าฉันจะต้านทาน ก็เลยจำใจเดินตามไปเงียบๆ อย่างนั้น

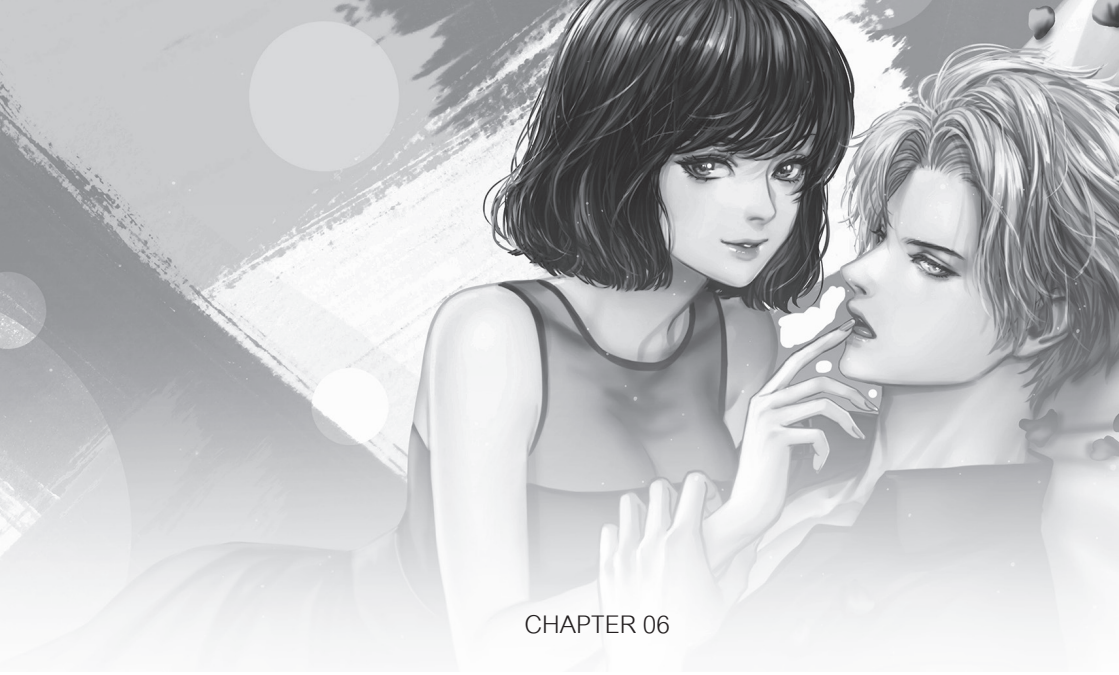
“ตัวเล็ก เจยหน้า” เมื่อมาถึงข้างในพี่จูนก็ออกคำสั่งเพราะฉันไม่ยอมมองหน้า เขา “มองหน้าพี่”

“...” ฉันส่ายหน้าปฏิเสธ ทำไมต้องมองด้วย ก็ไม่ยอมมองนี่

“ตัวเล็กจะเมินใครก็ได้ แต่ห้ามเมินพี่”

CHAPTER 06

เอาแต่ใจที่สุดเลย ทำไมฉันจะเมินไม่ได้! ในเมื่อเขาทำตัวเกรง พุดจาไม่น่ารัก ก่อนเองนี่!

“ตัวเล็กไม่อยากจะคุยกับคนนิสัยไม่ดี” ฉันยังก้มหน้ามองเท้าตัวเอง ตั้งใจไม่ปริปากพูดอะไรกับเขาแท้ๆ แต่มันก็อดไม่ได้

เขาจะคิดว่าตัวเองนิสัยแย่มากไหน ทำฉันเสียใจขนาดนี้ยังจะออกคำสั่งหรือทำเสียงโหดๆ ใสกันอีก

คอยคุณนะ ฉันจะฟ้องแม่

“คุยเถอะ” ฉันชะงักไปเล็กน้อยเมื่อปลายนิ้วแข็งกระด้างของฟัจุนเปลี่ยนมารั้งปลายคาง ออกแนวบังคับให้เงยหน้าขึ้นกလာๆ ตอนแรกอะฉันสู้สุดแรงเลยนะ แต่ฟัจุนแข็งแรงมาก...

ไม่ใช่คนแล้ว นี่มันยักษ์!!

“...” ทันทิ่มมองหน้าฟัจุน ฉันก็ทำแก้มพอง หน้าบึ้งหนักกว่าเดิมสิบเท่า ดูออกแหละว่าเขาอ่อนลง แต่ฉันโกรธอยู่ไง ใหม่ๆ! เกลียดต่างหาก

“ดูทำหน้าเศร้า”

“ไม่ต้อมมาพูด ปล่อยตัวเล็กนะ!” ตั้งแต่เกิดมาฉันยังไม่เคยโกรธใครเป็นจริง เป็นจิงขนาดนี้มาก่อนเลยนะ “ตัวเล็กจะเข้าห้อง” ฉันออกแรงดิ้นอีกแล้ว ถึงจะรู้สึก

กลัวเพราะถ้าหากทำให้เขาไม่พอใจ มีหวังได้ร้องไห้หน้าตาแตกอีกแน่ๆ

แต่ก็เพราะกลัวนี่แหละ ฉันถึงไม่อยากอยู่ตรงนี้เขานะ... ต่อให้กลับมาทำเสียงเป็นปกติแล้ว แต่ฉันยังจดจำสีหน้า น้ำเสียง และท่าทางก่อนหน้านี่ได้ขึ้นใจเลยนะ

“ตัวเล็ก” ที่ฉันไม่ยอมปล่อย น้ำเสียงแอบมีความหงุดหงิดอีกแล้ว “หยุดคือแล้วฟัง”

“ไม่เอาอะ ชีก็เจจฟัง” ฉันส่ายหน้าไปมาเพื่อปฏิเสธ “ตัวเล็กนะ... อือ... ฮึก” แต่แล้วก็ต้องสะอึกอย่างรุนแรงในถ้อยคำสุดท้ายก่อนที่มันจะหลบหายเข้าไปในคอ!

ทุกอย่างเกิดขึ้นไวมากจนฉันตาลายและตัวแข็งที่อ... แดริมีปากกลับอุ่นร้อน และชุ่มชื้นขัดกับอุณหภูมิร่างกายที่กลับมาเย็นเฉียบตั้งแต่ตอนไหนไม่รู้

ฉันรู้สึกเหมือนเท้าจะลอยเหนือพื้นในขณะที่ท่อนแขนข้างหนึ่งของเขาโอบเอวฉันไว้

ความกลัวแผ่ขยายเป็นวงกว้างอีกครั้ง ทว่าฉันทำได้แคื่อยุ่มนัวทั้งหมดกับชายเสื้อของเขาเมื่อความอ่อนนุ่มแต่เจือด้วยไอของบุนหรือประกบลงบนริมฝีปาก บดเคี้ยวเบาๆ แต่ทำเอาสติตั้งฉันพรวดเผลอ

สมองไม่มีแรงสั่งการให้ฉันยืน มันปล่อยให้ฉันอ่อนเหลวเป็นน้ำและถูกฟุ้งจุ่มและดันติดกำแพงห้อง...

พี่

จนในที่สุด ฉันก็หนีไปไหนไม่ได้

แต่เสียวินาที่หลังจากนั้นเขาก็ยอมปล่อยฉันให้เป็นอิสระ ในขณะที่ฉันสะอึกสะอื้นกับจูบที่ทั้งน่ากลัวและจุกจุก

มะ ไม่เอาแล้ว พอพี่จุนทำแบบนี้... ฉันเหมือนจะเป็นบ้าเลย

ไม่ดีเลย ไม่ดีสุดๆ นิสัยพี่จุนอะไม่ดี!

“คืออีกที่จะจูบ” เอือก! ฉันสะอึกสุดแรงเมื่อพี่จุนใช้น้ำเสียงเรียบๆ กระซิบบอกหลังจากปล่อยให้ฉันสูดอากาศเข้าปอดพักหนึ่ง “นี่เบาสุดๆ แล้ว” เขาทำให้ฉันกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ ได้แต่หดตัวหดคอกอยู่ตรงนี้

ปากตัวเล็กซาดิกไปหมดเลย แบบนี้น่ะเรียกเบาจริงๆ เหรอคะ...

“ตะ ตัวเล็กกลัวแล้ว ฮึก” ฉันเบะปาก ไม่ได้จะร้องไห้หรอกนะ ทว่าฉันเอาแต่สะอึกสะอื้นไม่จบไม่สิ้น

ก็ไม่เคยมีใครทำแบบนี้กับฉันมาก่อนนี่นา ถ้าช็อกจนน้ำลายฟูมปากตายจะ
ทำยังไง ถ้ามีอีกต้องตายแน่เลย ตายแน่ๆ!

“จูบเมื่อก็... บทลงโทษเด็กหนีออกจากบ้าน” เขาทำเสียงเข้มใส่ฉันทั้งๆ ที่ระยะ
ห่างระหว่างเรายังน้อยนิด ด้วยความกลัวฉันเลยพยักหน้าหงึกหงักเข้าใจต่อไปไม่หนี
แล้ว จะเป็นเด็กดี ถ้าโกรธก็วิ่งเข้าห้อง...

แล้วถ้าเขาเซกดูญแจเข้ามาละ แบบว่านี่มันคนโคดๆ ของเขาไป

“ตัวเล็กสัญญาว่าจะไม่ทำอีกแล้ว” ฉันสูดน้ำมูกและเอ่ยอย่างชัดถ้อยชัดคำ
แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งเฮือกอีกครั้งใหญ่ๆ เมื่อพี่จุนเอียงองศาไปหน้าแล้วใช้ริมฝีปากกด
ลงมาเบาๆ บนริมฝีปากฉันก่อนผละออก

ฉันเบิกตาโพล่งด้วยความตื่นตระหนก มันใจว่าไม่ได้พูดอะไรผิดไปนะ! จริงๆ
นะ! นอกจากนี้เสียไม่ได้แล้ว พี่จุนยังเป็นคนซีเก็งอีกเธอ

“ส่วนจูบนี้...”

“...”

“สำหรับความซีเก็งของพี่”

“หะ หึง เอ๊ะ?” ฉันตรงถามเสียงแผ่ว อยู่ดีๆ แก้มก็ร้อนผ่าวอย่างหาเหตุผล
ไม่ได้ “หึงทำไม... บ้าหรือเปล่า”

ฉันก้มหน้าจูด สบสนทุกอย่างจนเอ๋อไปแล้ว

คนจะหึงกันได้ต้องเป็นแฟนกันเท่านั้นนะ พี่จุนพูดแบบนี้กับน้องสาวอย่าง
ฉัน... โคตรบ้าเลย

[บทบรรยาย: จุน]

ยอมรับอย่างลูกผู้ชายไป หึงวะ

ไม่ได้เป็นอะไรกันหรอก แต่ความรู้สึกมันไปเอง... รู้อีกทีผมก็ทำตัวแยๆ สารพัด
จนตัวเล็กร้องไห้จนหลายครั้ง แถมยังไปจูบน้องเขาอีกทั้งๆ ที่รู้ว่ายัยนั่นต้องโกรธ
หรือกลัวจนตัวสั่นตึกแน่ๆ

ก็แล้วไป ผมว่าผมชัดเจนมาตั้งแต่แรกแล้วนะ

ถึงจะพยายามเก็บความรู้สึก แต่วันนี้มันทนไม่ไหวจริงๆ

ในกลุ่มเพื่อน ผมเป็นคนทีค่อนข้างเยือกเย็นสุขุมจนไอโซปและไอ้เกรย์คิดว่า

ผมเฉยชา สนใจแต่งงาน ไม่แยแสอะไร จริงๆ พวกมันก็รู้ว่าลึกลงไปแล้วผมค่อนข้าง
ใจร้อน แถมยังเป็นพวก 'หัวรุนแรง' อีกด้วย

และอีกข้อหนึ่ง ผมโคตรขี้หึง

ผมเคยคบกับผู้หญิงคนหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว เหตุผลที่เลิกรักกันเพราะหึงจน
เกินเหตุ ผมไม่แหกปากไว้วายแคว... ระบายมันออกมาผ่านการกระทำ สีหน้า ซึ่งก็
มากพอจะทำให้คนเห็นหวาดกลัว

เหมือนอย่างที่คุณเด็กเผชิญอยู่ไง ปานนี้ผมคงเป็นปีศาจในสายต้ายัยนั่นไป
แล้วมั้ง

ช่วยไม่ได้ บังอาจมามือพิเรนทร์ต่อความรู้สึกเอง

"ทำไมทำหน้าแบบนี้" ผมถามเสียงเรียบ ในขณะที่ยัยนั่นเอาแต่ก้มหน้าจูด
เงอะงะๆ เหมือนไม่รู้ว่าจะวางตัวยังไง

เออ ทำเข้าไปหะอะไรทำทางแบบนี้ น่ารักกว่าเดิมจนอยากกลืนกินทั้งตัวเลย
ที่นี่

"ก็พี่จูนมาหึงน้องสาวอะ ตลก" ผมถอนหายใจแรงๆ กับความใสซื่อ นี่โง่หรือ
แกล้งโง่ "พี่จูนปล่อยตัวเล็กได้แล้ว..." ตัวเล็กพยายามดิ้น ผมรู้ว่ายัยตัวกะเบี๊ยกนี่ยัง
โกรธเคืองกันอยู่

"ยังอนพี่อยู่ใช่ไหม" ผมไม่ปล่อยและเลือกที่จะถามจนตัวเล็กต้องสำหน้า
พริต เพราะกลัวผมจุกมากกว่า ยัยนั่นเลยปฏิเสธว่าไม่ได้จนกระทั่งแวตตายังเต็มไป
ด้วยความขุ่นเคือง "พี่ขอโทษ"

"..."

"ตัวเล็กอยากได้อะไร เดียวพี่หามาให้หมดเลย" ตัวเล็กไม่มองหน้าผมอีกแล้ว
ผมเลยเขยิบหน้าเข้าไปใกล้และกระซิบข้างหู "เพราะงั้นดีกัน"

คิดจะจ้อเด็กต้องหาของมาล่อ... เชื้อผม

"ตัวเล็กไม่ได้งอนสักหน่อย!" ยัยนั่นว่าเสียงดังฟังชัด แต่แก้มจ้ะป่องเป็น
ชาลาเปาเลย

รู้สึกมันเขี้ยวจนอยากเคี้ยวแล้วกลืนลงท้องซะให้รู้แล้วรู้รอด มองหน้ายัยนั่น
ที่ไรแล้วคิดแต่เรื่องแบบนี้ทุกที ไ้จูนบัดซบ

"ถ้าไม่ได้งอนไหนยิม" คราวนี้ผมเปลี่ยนมาใช้ฝ่ามือทั้งสองยันฝ่าผนัง ปล่อย

ให้ตัวเล็กยื่นมือ แต่ยัยนั่นกลับเซจนยืนไม่อยู่ซะงั้น ยังตีตีผมขยับเข้าไปใกล้และใช้ร่างกายตัวเองค้ำไม่ให้ล้มลง

อะไร แค่จูบจำเป็นต้องหมดแรงขนาดนี้เลยหรอ

ถึงปากตัวเล็กจะซ้าอีกแล้ว แต่ผมสาบานว่าจูบเบาจนไม่รู้จะเบาอย่างไรแล้วนะ ถ้าเอาจริง...จะตายใหม่แบบนี้

“ยืมมม ^+++^” ตัวเล็กแหงนหน้าขึ้นมาแล้วยิงฟันอย่างน่าเอ็นดู น้ำตายังคลอเบาอยู่เลย “ตัวเล็กยืมแล้ว กว้างด้วย” กำลังคิดในใจว่าเด็กตรงหน้าทำตัวน่ารักพรั่าเพ้อจนน่าโมโห แต่แล้วรอยยิ้มที่ทำให้ผมใจเต้นก็หายไป เหมือนเมื่อสักครู่นี้บ้างคับให้ทำ

“ตัวเล็กไม่เต็มใจ พี่ไม่ปล่อย” ผมทำเสียงเข้มเล็กน้อย ใจนึ้สยที่เหมือนจะข่มคนอื่นอยู่ตลอดเวลา มันก็ไม่ได้หายจริงๆ หรือเพราะหน้าผมนี่คงออกไปทางโหด ตัวเล็กเลยเบะปากใส่อีกแล้ว

“จ้อ พี่จูนทำตัวไม่น่ารักเลย...” ยัยนั่นบ่นอุบเสียงแผ่ว เหมือนไม่อยากให้ผมได้ยินเท่าไรหรอก

“จันเราก็ทำตัวให้มันน่ารักสิ” ผมพูดเชิงออกคำสั่ง ระดับสวนสูงที่ต่างกันทำให้ผมต้องก้มหน้าต่ำกว่าเดิมเล็กน้อย จงใจให้ริมฝีปากอยู่ใกล้ชิดใบหูยัยเด็กเตี้ยมาก ที่สุดจนแทบจะสัมผัสโดน “มาเป็นแฟนพี่”

“...”

“แค่นี้ก็น่ารักแล้ว” ผมมัดมือชกอย่างหน้าไม่อาย แน่นอนว่าคำพูดที่เอาแต่ใจและเผด็จการของผมทำเอาตัวเล็กหายใจรุนแรงกว่าเดิม เมื่อผลละออกมาผมก็เห็นว่าผิวแก้มเด็กนั่นแดงมาก... หน้าเหวอโคตรๆ เลยด้วย “ว่าไง?” ผมถามซ้ำ ในขณะที่ตัวเล็กค่อยๆ เปลี่ยนมาขมวดคิ้ว เอียงคอสามสิบห้าองศาคล้ายแมวขี้สงสัย

และสักพักเจ้าตัวก็ตอบด้วยเสียงที่ซัดถ้อยถัดคำ

“ไม่เอาอะคะ ไม่อยากเป็น”

โผละ!

ได้ยินอะไรใหม่... ออกผมไป โดนหักอกเป็นสองท่อนเลย

สามชั่วโมงต่อมา ที่ SL Club

“ได้น้องคืนแล้วทำไมหน้าตาไม่มีความสุขเลยวะ”

หลังจากขึ้นเวทีร้องเพลงและพูดคุยกับลูกค้ำบางส่วนไป กระทั่งถึงเวลาพัก ผมก็เข้ามานั่งในห้องพิเศษและดื่มเหล้าแก้เซ็ง แต่สงสัยหน้าคงไม่สบอารมณ์มากมั้ง ไอ้โฮปซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามจึงถามขึ้น

ก่อนหน้านี่ตอนตัวเล็กวิ่งหนีออกจากคอนโดฯ ผมกะให้ลูกน้องช่วย แต่คนของผมส่วนใหญ่แหม่งหน้าโหดทั้งนั้น เกรงว่าถ้าตัวเล็กเห็นอาจจะกลัวหนักกว่าเดิม เพราะงั้นหน้าทีจึงตกเป็นของไอ้โฮปและไอ้เกรย์

แต่ไอ้โฮปติดเมื่อยฉิบหาย เลยได้ไอ้เกรย์ช่วยโดยที่ผมก็ใช้จีพีเอสตรวจสอบ

“กูโดนหักอก” ผมตอบเสียงเรียบ นั่นทำให้ไอ้โฮปแทบสำลักเหล้า

“อะ? หน้าอย่างมึงเนี่ยนะ ใครวะ ใครมันช่างบังอาจมาหักอกปาจนคนกบฏของกู” ไอ้โฮปทำหน้าโหด แต่ผมรู้ว่ามันแค่แซวไปอย่างนั้น ในใจคงกำลังสมน้ำหน้ากันอยู่แหงๆ

“เสือก” ผมเลยสวนกลับไป

“แต่เรื่องมันก็น่าเสือกจริงๆ นี่หว่า ใจวะ เขาคนนั้นหักอกมึงยังงัย” ไอ้โฮปคงไม่คิดว่าคนที่หักอกผมคือตัวเล็ก เพราะก่อนหน้านี้ผมอธิบายไปแล้วว่า ยัยนั่นเป็นน้องสาว ไม่ได้บอกรายละเอียด

“ยัยนั่นปฏิเสธกู” ทั้งๆ ที่เอาของมาล่อ...

เกิดมาเคยโดนปฏิเสธที่ไหนล่ะ มีแต่ผมที่ปฏิเสธผู้หญิงไปทั่ว

“โอ้เอ~ เขาอาจจะแค่พูดเพื่อเล่นตัวหรือเปล่ามึง ในใจก็คงคิดอีกอย่าง”

ไอ้โฮปชอบทำตัวเหมือนรู้จักความรู้สึกดี ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นจริงหรือเปล่า เห็นทะเลาะกับเมียบ่อยโคตร “มึงเคยได้ยินปะ คำพูดคนอะก็เหมือนตดแหละเว้ย”

“...” ผมชะงัก ช้าเลื่องตามองมัน

“ส่งกลิ่นเหม็น แต่ไม่ทำให้มึงตาย”

